REDEEMER COLLEGE LIBRARY
BX/9401/.C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

JANUARY 4th, 1963 — No. 577 — 18th YEAR OF PUBLICATION

ZIJN WIJ IETS GEVORDERD?

Alles loopt nu weer in het gareel. Wij kennen die uitdrukking wel. Het gareel is het toestel, dat een paard over de kop geworpen wordt en waaraan de strengen worden bevestigd, wanneer het de wagen trekken moet.

De beslommeringen van de feestdagen zijn weer achter de rug en het nieuwe jaar heeft zijn intrede gedaan. En nu gaan wij weer verder. In de grond van de zaak is er niet veel veranderd. Wij hebben nieuwe kalenders opgehangen en wij schrijven een nieuw jaartal Maar overigens is er niet veel verschil. Wij lopen weer in het gareel.

De werkelijkheid daarvan werd ons dezer dagen ietwat pijnlijk opnieuw onder de aandacht gebracht. De werkelijkheid dat wij gewoon doorgaan. De werkelijkheid tevens, dat wij blijkbaar niet veel gevorderd zijn.

Drs. Bijkerk van Grand Rapids is onlangs aan de Vrije Universiteit te Amsterdam gepromoveerd tot doctor in de psychology onder Prof. Dr. J. Waterink. Zo'n promotie is altijd een hele gebeurtenis, niet alleen voor de promovendus en diens promotor, maar voor de gehele wetenschap. De dissertatie, die door de nieuwe doctor wordt gepresenteerd en verdedigd, mag terecht worden geacht een aanwinst voor de wetenschap te zijn.

In dit licht bezien hebben wij even vreemd opgezien, toen wij een der stellingen lazen, die de dissertatie van Mr. Bijkerk vergezelden. Stelling XV luidde namelijk als volgt:

"De mening van vele na de tweede wereldoorlog naar Canada en de USA geëmigreerde Nederlanders, dat zij een missionaire taak hebben wat betreft het brengen van Europese cultuur in deze landen, is:

a. Een miskenning van de in deze landen aanwezige cultuur.

b. Misplaatst, gezien de aard van de culturele vorming die deze emigranten veelal (niet) hebben gehad."

Daar zitten wij nu toch wel een beetje mee. Dit is maar niet een losse opmerking, die hier of daar gemaakt is, maar dit is één van de wetenschappelijke stellingen, waarop iemand promoveert tot doctor in de psychologie. Men mag dus aannemen, dat dit goed doordacht is. Maar daar wordt het maar moeilijker door.

Canada (om ons nu maar alleen tot ons eigen land te bepalen) heeft reeds verscheidene ministers van immigratie gekend, maar zonder uitzondering hebben deze regeerders er met klem op gewezen, dat immigranten toch vooral hun culturele bijdrage aan Canada moeten leveren. Meermalen is er op gewezen, dat de cultuur die de immigranten meebrachten uit hun vaderland van essentieel belang was voor de opbouw van een eigen Canadese cultuur. En tevens is meermalen de klacht geuit, dat de culturele bijdrage van de Nederlanders te gering was. Afgaande op wat immigratie-autoriteiten zeggen, zou men denken, dat deze de z.g. "missionaire taak" beter zien dan de immigranten zelf. Of er dus "vele geëmigreerde Nederlanders zijn, die zich van deze taak bewust waren, wagen wij te betwijfelen. Indien er echter zijn geweest, die zich geroepen achtten, de Europese cultuur hier te brengen, is dit in de ogen van de Canadese regering zeker niet een "miskenning" van Canada en evenmin wordt het als "misplaatst" opgevat.

Maar dit nog daargelaten.

De gehele stelling krijgt een volkomen ander aspect, indien wij letten op de speciale plechtigheid, waarbij deze stelling werd verdedigd. Hier promoveerde een doctorandus uit onze eigen kring tot doctor in de psychologie aan een calvinistische universiteit. Bovendien is de promovendus verbonden aan een christian reformed college. Men kan dus slechts aannemen, dat de stelling is gebaseerd op een onder ons gangbare en geliefde levensopvatting. Maar dan wordt de gehele stelling voor ons zeer moeilijk te aanvaarden. Allereerst zitten wij een beetje met die woorden "Europese cultuur". Wat is dat precies? Kan men inderdaad spreken van een Europese cultuur zonder te vaag, te onbelijnd te worden? Men kan direct al vragen of de cultuur, die zich in de USA en in Canada heeft ontwikkeld of zich aan het ontwikkelen is, ergens anders vandaan komt dan uit Europa of zich althans in Europa heeft geworteld. Zeker, er zijn ook mensen uit andere werelddelen naar dit continent gekomen, maar van hun invloed op de cultuur hier kan niet veel worden bespeurd.

Maar afgezien daarvan, kan men, wanneer men spreekt over "Europese cultuur" de invloed der Reformatie voorbijgaan? Ook al neemt men voor een moment genoegen met de benaming "Europese cultuur", dan nog ontkomen wij niet aan de markante onderscheiding, die de breuk met Rome in de cultuur bracht. De Roomse Kerk had heel het leven (en dus ook de cultuur) onder de kerkelijke macht gesteld. Daarvan braken eerst Humanisme en renaissance los en ontwikkelden een afzonderlijke, in wezen heidense cultuur. Doch door de Reformatie kreeg men weer oog voor de christelijke cultuur, omdat de gelovigen door de Reformatie weer zagen dat heel het leven en alle levensverbanden en levensuitingen onder het beslag van het Woord Gods lagen.

Wanneer dan na-oorlogse immigranten uiting geven aan hun overtuiging, dat alles, ook de cultuur, teruggebracht dient te worden onder de heerschappij van de Heiland, kan men dit niet een miskenning van de in dit land aanwezige cultuur noemen. Het is veeleer een getuigenis, een "witnessing", waarvan een gelovige nimmer weerhouden kan worden.

Ons bezwaar tegen het piëtisme is niet een veroordeling van de vroomheid van individuele gelovigen. Wij weten allen wel, dat er Canadese christenen zijn, wier vroomheid ons vaak jaloers kan maken. Maar het bezwaar tegen het piëtisme, dat wij hier zo sterk vinden, is dat het zich terugtrekt uit het leven en zich in meditatie verliest.

Indien wij spreken over een "missionaire taak", zoals de stelling van Dr. Bijkerk doet, dan zien wij niet als eerste opgave het overplanten van een Nederlandse cultuur in Canada. Men kan de cultuur van een bepaald land nimmer losmaken van zijn geschiedenis. Maar daarom is er wel een missionaire taak, in die zin, dat als ons het voorrecht geschonken is (met de nadruk op geschonken) te geloven, dat Jezus Christus ook de cultuur heeft gered, wij daarvan getuigenis zullen afleggen. Sterker nog: dat wij in onze culturele activiteit de Heiland dienen.

Het zou inderdaad misplaatst zijn, indien hier immigranten waren, die zeiden: zet u neder en wij zullen u onderwijzen. Maar die houding wordt, naar wij menen, onder ons niet gevonden. Evenmin gaat het om een becritisering van het persoonlijke geloofsleven van mede-christenen in dit land. Maar het gaat wel om de toewijding van geheel het leven (de cultuur inbegrepen) aan de Heiland der wereld, en daaraan mag geen belemmering in de weg worden gelegd. Als het God om de redding van Zijn wereld te doen was, toen Hij Zijn Zoon zond (Joh. 3 : 16), dan mogen wij niet genoegen nemen met minder en onze taak versmallen.

In de stelling van Dr. Bijkerk gaat het over de na de tweede wereldoorlog geëmigreerde Nederlanders. Ruwweg gaat het dus over degenen, die in de laatste vijftien jaar hier gekomen zijn, hetzij in de USA of in Canada. Dan is het, zacht gesproken, toch wel zeer ontmoedigend, dat wij in die vijftien jaar nog niets gevorderd zijn. Dat wij in die vijftien jaar niet verder gekomen zijn dan het wetenschappelijk constateren van een volkomen verkeerd begrip. En dat in eigen kring!

D. F.

"HONGER-KLOK"

In de Duitse stad Frankfort is, ter gelegenheid van de inzameling "Brood voor de Wereld", een z.g. "Hongerklok" opgesteld, welke op overduidelijke wijze laat zien, dat op de wereld ieder uur vierduizend mensen de honderdood sterven. De actie gaat uit van de Duitse Lutherse Kerk.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Het Turkse leven is toch wel heel anders dan wij Europeanen gewend zijn. Ook al woont men in het Europese Istanbul, dan zijn de levensgewoonten er veel meer Oosters dan in de westelijk gelegen landen. Het verschil van leefwijze valt vanzelfsprekend op straat al op, maar een bezoek aan eenvoudige Turkse mensen geeft dat beeld nog sterker weer. Zeker daar spreekt het verschil tussen Oost en West en in diverse opzichten kunnen wij een voorbeeld aan hen nemen.

Een Turkse jongeman, die nogal veel werk doet als gids, komt af en toe eens aanlopen voor een praatje. Het is helemaal geen teken van brutaliteit wanneer hij zonder iets te vragen, zich van de sigaretten bedient die voor hem op tafel liggen en een ander toebehoren. Ook is het niet ongewoon, wanneer hij daarna om iets te drinken vraagt en eraan toevoegt dat hij geen geld meer heeft. In Europa zou een arme student of wie dan ook, dit niet durven doen. Hier is het geen uitzondering en moet het dus ook niet gezien worden als ongemanierdheid. Veeleer is het een idee van vriendschap, waardoor iets dergelijks gedaan wordt, of misschien ook wordt er helemaal niet bij gedacht. Het zou even vanzelfsprekend zijn, wanneer wij, als zijn vrienden, precies hetzelfde deden.

Geen moeite is onze vriend Jusuf te veel en hij gaat haast door het vuur voor de mensen die hij zijn vrienden noemt en dat is een grote schare, want door zijn part-time job als gids, ontmoet hij natuurlijk heel veel buitenlandse gasten en is daar dan ook zeer trots op. Graag neemt hij zijn vrienden mee naar huis om deze voor te stellen aan zijn ouders en verdere familie. Het is zeer interessant om bij deze eenvoudige mensen eens een kijkje te gaan nemen. Ze wonen voor Turkse begrippen in een heel goed apartment, op de begane grond. Op welke tijd van de dag de bezoekers zich melden speelt geen rol en het verwonderde hen dan ook niet dat wij ruim na tienen 's avonds nog kwamen binnenstappen.

Jusufs moeder en zuster ontmoetten ons aan de deur en we worden geïntroduceerd. Handen schudden is een algemeen gebruik en de ontvangst is warm en welgemeend. Er staat zelfs een soort blijdschap, of misschien is het eer, op hun gezicht te lezen. De moeder biedt stoelen aan en gaat er dan zelf ook bij zitten. Nauwelijks gezeten echter staat ze weer op, komt nogmaals op ons toe met uitgestoken hand en heet ons welkom in haar huis.

De dochter neemt de huishoudelijke plichten waar en verzorgt in de keuken theewater. Als ze terugkomt, biedt ze haar gasten en moeder een sigaret aan. Jusuf, die zo graag en overal elders rookt, waagt het niet dit te doen in de nabijheid van zijn moeder. Ook de 22-jarige dochter schijnt daarvoor de leeftijd nog niet te hebben bereikt. De moeder die ook in huis nog de witte hoofddoek draagt waar geen haartje onderuit komt, zit echter rustig met ons te dampen. Ze vertelt dat ze vroeger de nationale Turkse dracht droeg, zoals die in haar provincie ergens in het Zuid-Oosten van Klein Azië werd gedragen en toont ons foto's uit die tijd. Deze klederdracht, met geborduurde bolero o.a., was zeer charmant en kleurrijk. Nu ze al zoveel jaren in de grote stad woont, heeft ze dit laten varen en het hoofddeksel is practisch nog het enige waar ze geen afstand van doet. De katoenen japon hangt tot ver over de kuiten en in huis draagt ze nog haar muiltjes, maar verder kleedt ze zich ongeveer als elke Europese vrouw van haar leeftijd. Het gesprek wordt natuurlijk in het Turks gevoerd met een enkel woord Engels ertussen door, dat ze van haar zoon heeft geleerd. Jusuf is de jongste uit het gezin en wordt door zijn kennis van andere talen en zijn vele "buitenlandse relaties", hoog aangeslagen in de familie. Hij is vanzelfsprekend ook de tolk voor die avond. De enkele Turkse woorden die van onze kant komen, worden wel heel erg gewaardeerd en het is verbazingwekkend, met hoe weinig woorden en veel gebaren, een gesprek tot stand kan komen.

De zitkamer is gezellig gemeubileerd en enigszins in Europese stijl gebracht. Over de tafel hangt een oude handgeweven doek afkomstig uit Kurdistan, waarop de vrouw des huizes erg trots is en die nog uit haar familie afkomstig is. De kleurige tapijten ontbreken op de grond niet. Aan de wand hangen verschillende teksten uit de koran, in Arabisch schrift en een paar familie-foto's.

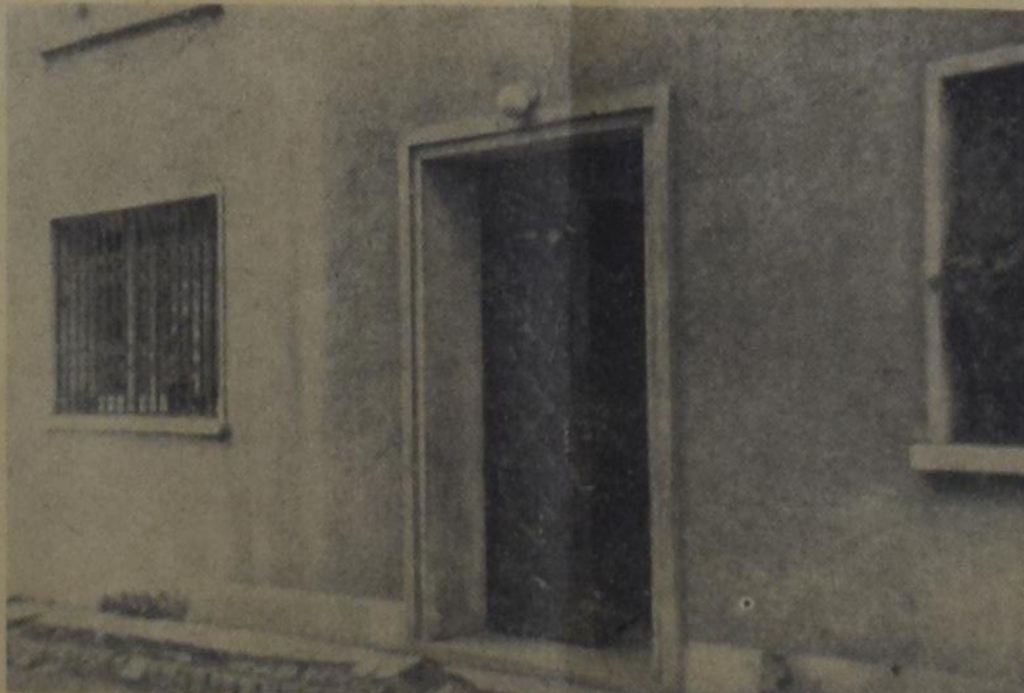
De dochter komt met glaasjes thee binnen en op een schaaltje heeft ze wat biscuitjes gelegd, die neergezet worden en waarvan genomen kan worden naar gelang men zin heeft. Tussen het nuttigen van de smakelijke thee met veel suiker, wordt de radio aangezet, waarvan dit huis een zeer modern exemplaar rijk is en tevens een grammofoon heeft. De monotone Turkse muziek wordt keihard aangezet en als extra gift draait Jusuf voor ons een paar Turkse plaatjes, die later verwisseld worden voor Amerikaanse jazz, die hij vermoedelijk van één van zijn buitenlandse vrienden cadeau heeft gekregen. Hoe meer lawaai, hoe beter en hoe gezelliger. De moeder hoort en ziet het allemaal glimlachend aan en onze Jusuf zelf wordt zo meegesleept door deze muziek, dat de tafel ervoor opzij moet en hij een half Turkse, half Europese dans op zijn eentje uitvoert. Gezegd moet worden, dat deze mensen ontzettend veel gevoel voor rythme hebben.

Verwacht wordt dat de thee niet te lang blijft staan en slurpend wordt opgedronken. Op een andere manier zou het ook moeilijk snel te drinken zijn, want het wordt gloeiend heet opgediend. Zodra de glaasjes leeg zijn, worden ze zonder vragen opnieuw gevuld. Ondertussen vertelt de oudere vrouw over haar vier kinderen, die getrouwd zijn en zich een behoorlijke positie hebben verworven in verschillende plaatsen in Klein Azië. De heer des huizes is bij dit alles niet aanwezig en we vernemen dat deze na het avond-gebedsuur meteen naar bed gaat. Hierdoor raakt het gesprek op religieus gebied en vertelt Jusuf ons, dat er vijf gebedsuren per dag zijn. De eerste wordt gehouden dadelijk na zonsopgang en de laatste om ongeveer half tien in de avond. Daar tussenin zijn er nog drie, die met tussenpozen van plm. 4 uur worden gehouden. Op die tijden verschijnen dan ook de "omroepers" op een der transen van de minaretten der moskeeën om het gebedsuur af te roepen.

De orthodoxe Islamiet gaat op die uren naar de Moskee om te bidden en de vrouwen hebben thuis hun bidkleedje. Deze doen hun gebeden op het balkon of de veranda, welke gericht is naar Mecca.

De moeder geniet zichtbaar van de verhalen die haar benjamin vertelt en in grote lijnen weet ze ook wel waar het over gaat al is de voertaal dan Engels.

Gasten die zo laat binen gevallen zijn, durven het niet nog later te maken dan het al is en er wordt dus afscheid genomen. Het bezoek was kort, maar heel gezellig en interessant. Een hartelijk dankwoord voor de gastvrouw is zeker op zijn plaats, want alles is even spontaan. Graag wil ze haar bezoekers spoedig terugzien. We zijn te allen tijde welkom en we weten dat dit van harte is gemeend.

Het huis van Jusuf, voor Turkse begrippen een heel goed apartment.

Wij willen graag proefnummers zenden aan hen die ons blad nog niet lezen. Als U namen en adressen hebt, wilt U ons die dan even zenden? Ons adres is: Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Hartelijk dank!

Voor de Farmers

Mijnheer de Redacteur,

In het nummer van Nov. 16th, 1962 plaatste de heer Postema een open brief, waarin ons wordt aangeraden een Nederlandse deskundige hier te hebben, die onze belangen kan behartigen tussen de landbouwvoorlichtingsdienst en ons "bange en domme boertjes". Door zulk een bril worden wij blijkbaar bekeken.

En aan het einde van dit artikel komt alles hierop neer, dat wij onze gezinnen in het gedrang brengen en onze kinderen te kort doen.

Zulk een Hollandse hulp is hier in Ontario echter overbodig, omdat de meesten onzer wel terdege weten waar ze de "mosterd moeten halen". Iedere Nederlander, die hier boert, weet wel waar hij zijn inlichtingen moet krijgen en zonder kosten. Als wij het vragen komen zij bij ons aan de farm, en hiervan wordt dan ook gebruik gemaakt.

Velen van ons "tweede hands" boeren zijn aangesloten bij de Herd Improvement. Een stamboekvee is ook reeds vrij algemeen onder onze mensen. Op een enkele uitzondering na zijn allen bij het zogenaamde K.J. aangesloten, en als men de prijzen hoort, en ziet wat voor deze beestjes betaald wordt, kunnen deze, dunkt me, heel niet zo slecht zijn.

Verder hebben wij de marketing boards, welke geregeld hun plaatselijke vergaderingen uitschrijven. Hier zijn vier van onze kerkleden er bestuurslid van. Dan hebben wij onze Chr. Farmers Association Wellandport en op veel andere plaatsen, hetwelk ook "Hollandse kost" is. Daarnaast hebben wij door Nederlanders opgerichte "Co-op"s. Me dunkt, dit alles gaat nog wel voor al die groenjassen, hoewel het alles natuurlijk nog wel voor uitbreiding vatbaar is.

De oorzaak van de gezinsmoeilijkheden en het tekort schieten van onze kinderen ligt volgens mij heel ergens anders en het volgende staat daarmee in verband. Bij het kopen van een farm, is de prijs daarvan te hoog, of véél te hoog? Aan de andere zijde kan een farm van $ 60.000 goedkoper zijn dan een farm van $ 6.000, omdat de ligging van de farm en de kans op goede afzet van het product hierop veel invloed hebben. Wij zouden hierover uren kunnen discussiëren. Was ons down payment voldoende om het gekochte bedrijf te kopen? Van veel belang is tevens hoe de afbetaling van de mortgage is geregeld. De langste termijn is altijd de beste, want behoudens die mortgage komen er altijd nog een aantal korte leningen, welke soms niet te dragen zijn.

Het lijkt zo mooi, het is zo gemakkelijk te krijgen, je tekent een papiertje en je rijdt met de nieuwe tractor, Harvester, Combine, zaaimachine, of wat het dan wezen mag. Al gauw moet er dan nog een ander mooi ding bij, en intussen is er weer een "payment" bij. Straks als de oogst klaar is, gaan de machines op stal, soms wel voor 11½ maand en het geld komt er nooit weer uit op een farm van 100 tot 150 acres.

Speciaal de "mixed farm" is dunkt me een dure beweging. Er zou wellicht ook nog iets te zeggen zijn over het teveel strooien van kunstmest.

Bij elkaar is het een hele legpuzzle, die vaak nog moeilijker gemaakt wordt door al de "payments", maar dat groene stukje van Nederland behoeft er niet in.

Met dank voor de plaatsing,

Henry Kroes.

R.R. 1, St. Ann's, Ont.

Antwoord van Mr. Postema:

Hartelijk dank aan Mr. H. Kroes (tevens aan andere briefschrijvers uit B.C. en Ont.) voor de onmiskenbare bevestiging van mijn visie en ondersteuning van mijn opwekking, zoals gepubliceerd in mijn open brief. Waarin Mr. Kroes overigens een paar eigenschappen van farmers las die mij in Canada niet zijn opgevallen. Met bange en domme mensen begin je vrijwillig geen, toch vruchteloze, briefwisseling!

Beter dan ik het deed maakt Mr. Kroes duidelijk dat er organisatie (nodig) is om te bevorderen dat farmers hun bedrijf zo goed mogelijk kunnen runnen en worden voorgelicht. Wellicht verzorgen van de genoemde organisaties zelfs één of meer een vakblad, soms zelfs gespecialiseerde voorlichting.

Het is alleen maar jammer dat de gewenste organisaties in grote gebieden niet aanwezig zijn, dan wel dat farmers zich helemaal niet geroepen achten om van de mogelijkheden die ze bieden, of van de wetenschappelijke instellingen te profiteren. Zijn er b.v. in Ontario en elders nog niet velen die van de Chr. Farmers Association zogenaamd niets verwachten?

Ook blijkens mededelingen van Mr. Kroes zijn daarvoor toegeruste wetenschappelijke instellingen gaarne bereid, zelfs kosteloos alle gewenste inlichtingen te verstrekken. Doch zijn ze overal bereikbaar?

"Maar," — schrijft iemand uit Ontario, die enige honderden farmers bezocht — "helaas is het zoals U schreef, naast de immigranten die in de publicaties van productiecijfers van stamboekvee met name worden genoemd, zijn er anderen. Ze doen toch niet als hun vader, die deed als zijn vader." Daar heb je 't nu.

Zij maken geen gebruik van de aangeboden hulp (voorzover aanwezig om: a) hun bedrijf beter te leren kennen; b) een beter inzicht te verkrijgen in het gebruik maken van de bodem; c) een verantwoorde verbetering van de veestapel te bevorderen, waarvoor meer nodig is dan gebruik te maken van de K.J.

Dezen wekte ik op, de mogelijkheden te benutten. Voor velen zal, evenals in Europa, een (aanvankelijk Nederlander!) pionieren ook t.a.v. die opvoeding, verplicht tot zoveel. Tot taken die hiermede aan school en vereniging zijn toegewezen. Als wij dan op gevaren en mogelijkheden wijzen, wordt daarin op grote afstand, de gemeenschap van gelovigen beleefd, of als deze uitdrukking te "vroom" klinkt, een sociaal aspect ontvouwd.

Piet Postema,
IJmuiden,
Kanaalstraat 107.

DERDE NEDERLANDSE BAZAR IN TORONTO

Men verzoekt ons het volgende mede te delen.

Op 26 October 1963 zal opnieuw een Nederlandse Bazar in Toronto worden gehouden. Dat lijkt nog ver weg, maar de vorige bazar, ook in October gehouden, heeft het bazar-comité geleerd dat het te laat is om in April pas om naai- en breiwerk te komen vragen. Om die reden komt het comité nu reeds om inlichtingen en medewerking vragen. Deze kunnen op twee manieren gegeven worden:

1. U kunt meteen in Uw ideeëndoos duiken en aan de slag gaan; U werkt alleen zonder hulp van of samenwerking met anderen.
2. U probeert met een paar kennisjes een groepje te vormen. Er zijn reeds 15 groepjes van verschillende grootte over heel Toronto verspreid. Het grote voordeel van dit systeem is dat het enerzijds gezellig is om regelmatig bij elkaar te komen en dat het anderzijds meer mogelijkheden biedt: dikwijls heeft één lid van een groep meer ervaring, een ander meer fantasie, een derde meer materiaal, enz. Hebt U zelf geen kennissen maar zoudt U wel samen willen werken, laat U het dan het Comité weten. Dit wil dan graag trachten contactpunten te vinden.

Het comité alleen kan nooit voldoende mensen bereiken. Wanneer U echter op Uw beurt weer enige andere dames enthousiast weet te maken, wordt de sneeuwbal steeds dikker. Het doel van de bazar is om Nederlanders, die buiten hun schuld in moeilijkheden zijn geraakt, te helpen. Inlichtingen worden gaarne verstrekt door Mrs. A. de Hullu, 135 Roxborough Drive, Toronto 5, Ont.

SPAARFONDSEN VOOR OUDERS VAN IMMIGRANTEN

In ons nummer van 19 October 1962 hebben wij een ingezonden stuk opgenomen, waarin een spaarregeling wordt beschreven, die drie Nederlandse organisaties hebben ontworpen om ouders van immigranten in de gelegenheid te stellen hun kinderen te bezoeken.

Een lezer in Nederland, die ons blad uit Canada geregeld door zijn kinderen toegezonden krijgt, wijst ons erop, dat in bovengenoemd bericht de grootste Nederlandse organisatie op dit gebied niet is genoemd. Het betreft hier "Het Nationaal Spaar- en Reisfonds ten behoeve van emigrantenouders en hun kinderen", beter bekend onder de naam van zijn blad "Wij Komen". Deze organisatie is gevestigd aan de Burg. an Hasseltlaan 10 te Naarden, en heeft blijkbaar meer dan 30.000 leden. In het fonds is reeds voor meer dan 9 miljoen gulden gespaard, terwijl daarnaast een steunfonds in het leven is geroepen voor urgente gevallen. De voorzitter en tevens dynamische leider van de organisatie is de heer M. Reckman te Bussum.

Volledigheidshalve geven wij gaarne plaatsruimte aan deze aanvullende mededeling.

Woudstra's
BOOKS RECORDS
Lowly Priced,
Highly Praised.
9330 JASPER AVE.
Edmonton
ALBERTA

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.
Imported by: VAN's Imp. Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Groente- en Bloemzaden
Landbouwzaden, Voorjaars-Bloembollen, Bestrijdingsmiddelen, Vruchtbomen, Aardbeien-planten enz. enz.
Ook: Hollandse Sperciebonen, Snijbonen, Bruine Bonen, Capucijners, Kropsla, Boerekool, Postelein, Witlof, Andijvie, Wortelen, Originele Langendijker Koolsoorten. (Groeien uitstekend in Canada en U.S.A.).
Tevens: HOLLANDSE KAMERPLANTEN: Ster van Bethlehem, wit en blauw, Flamingo-plant en Hertshoornvaren, in potjes.
Wij verzenden ook ZADEN NAAR HOLLAND voor U.
Hollandse of Engelse prijscourant op aanvrage geheel gratis
Ons GIRO-CLEARING-COMPANY- ACCOUNT NO. is: 10-138-1025.
WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont. (near Hamilton)

NAAR NEDERLAND!!
Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:
VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Imp.: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

1962 - 1963

Als U dit leest ligt het kerstfeest alweer achter ons. We hopen dat het ook voor U een "Gezegend kerstfeest" was. En dat het U niet gegaan is als de man die zei: "Ik ben op weg geweest naar stal en kribbe, maar bleef onderweg steken."

Ik was in de velden van Efrata . . .
Ik hoorde de engelen zingen . . .

En vooral het "Vrede op aarde" had m'n volle aandacht. Daarover ben ik aan het mediteren gegaan, maar die engelen hebben zich lelijk vergist, want nu na 2000 jaar is er nóg geen vrede. Oorlogsellende en oorlogsdreiging worden van jaar tot jaar erger . . . .

Deze man had blijkbaar niet de minste behoefte om even verder te lopen, op de staldeur te kloppen en naar binnen te gaan. Al mediterende heeft hij het Kind in de kribbe vergeten en er nooit op gelet dat de engelen het vredeslied hebben gezongen in de dichte omgeving van het Koningskind. En zo is het niet tot hem doorgedrongen dat er gezongen werd van Vrede tussen God en een zondige wereld. Maar als we een "Gezegend kerstfeest" gehad hebben, kunnen we zeggen: We waren in de velden van Efrata — hoorden de engelen zingen — zijn naar de stal gegaan en daar hebben we gezien: het Kind in de kribbe, de Verlosser der wereld! De Zaligmaker van zondaars!

En nu gaan we verder, het oude jaar uit, het nieuwe jaar in — God lovende en prijzende voor alles wat we gehoord en gezien hebben. Dan zal in het jaar dat voor ons ligt gezien kunnen worden dat er verschil is tussen ons en de wereldling, een verschil dat zich telkens openbaart. Dan is onze kijk op mensen en tijden verschillend.

We hebben andere maatstaven — andere verlangens — andere idealen en doeleinden.

Het verschil zal gezien worden in onze vreugde en droefheid. Het kan haast niet anders dan dat we nu met de jaarwisseling even terug zien op het oude jaar. Voor de één was het misschien een jaar vol droefheid — voor de ander een jaar vol vreugde — maar was het ook een jaar waarin we getracht hebben te leven voor Jezus — de Zaligmaker? Het zou goed zijn om het nieuwe jaar in te gaan, biddende het gebed dat Christus ons zelf geleerd heeft. We zijn zo gauw geneigd om eerst voor onze eigen noden en behoeften te bidden. Maar dat is niet wat Jezus ons geleerd heeft. Daar komt eerst: "Uw Naam worde geheiligd — Uw Koninkrijk kome — Uw wil geschiede". Als we dit oprecht kunnen bidden gaan we vol goede moed het nieuwe jaar in, biddend en werkend, dan komt er zin in ons leven. Er is immers zo ontzettend veel te doen voor een Christen. Als we niet met gesloten ogen door het leven gaan, zien we dat de "tegenpartijder" steeds meer terrein wint. De Christen schijnt vergeten dat de wereld van God is — dat wij van God zijn — dat onze tijd van God is. En we zijn niet per ongeluk terecht gekomen op de plaats waar we leven. Deze wereld en ook het jaar 1963 dat voor ons ligt is Gods maaksel en daarom Zijn eigendom. Als Christenen zeggen we: O God, eeuwige Schepper. Gij hebt ons doen zien dat alles U toebehoort. Laat dàt ons rust en vreugde geven, ook nu na de jaarwisseling.

Mrs. P.

Gods Trouwe Vaderzorg

't Was in de nazomer van negentien zeven en dertig.

We hadden kostelijk herfstweer. 't Scheen of de zomer nog even al haar best wou doen, voor het afscheid van ons nam.

Ons dochtertje, onze eerste, lag nog heerlijk buiten te slapen in haar wagen. Mijn werk was klaar en ik was bezig mezelf aan te kleden, want ik zou met haar naar de bazar van onze Vrouwenvereniging gaan. Tenminste als mijn man wat geld thuisbracht.

Het was een harde tijd. Werk was er haast niet te krijgen. Mijn man had de zomermaanden gewerkt, maar dat was met 1 October al afgelopen.

En met de geboorte van onze baby waren al onze spaarcentjes opgegaan. Dit was nu al die vierde week dat mijn man zonder werk was, met uitzondering van hier en daar een karweitje.

Gelukkig had hij thuis nog wat bezigheid. Hij had een stuk bos gekocht en dar was hij nu druk mee bezig brandhout voor de winter van te maken.

Maar nu was hij naar het arbeidsbureau en zou zeker vandaag wel wat steun krijgen.

Een paar gulden hadden we nog over en als we nu vandaag wat steun kregen zou ik toch naar onze bazar kunnen gaan en dat mooie jurkje kopen, dat een van onze leden gebreid had, en dat ons kleine meisje toch straks zo mooi zou passen. De kleur zou haar ook vast mooi staan.

Eindelijk daar kwam mijn man aanfietsen. Maar wat keek hij bedrukt. Zouden we nu nóg langer moeten wachten? Ja, ook mijn man was teleurgesteld, "maar komaan, moeder," zei hij, "we weten toch Wie voor ons zorgt?"

Ach ja, dat wist ik ook wel, hadden we dat al niet zo dikwijls ondervonden? Maar ik zag de kleurenpracht buiten niet meer en de vogels schenen niet meer te zingen.

Waarom moesten wij nu altijd zo zuinig leven en waarom moest mijn man nu altijd weer naar werk zoeken? En als hij dan eens wat kreeg, werd het soms ook nog zo slecht betaald. En we hadden toch ook altijd ons best gedaan voor de Here te leven, en al was het weinig, toch altijd eerst iets voor Gods Koninkrijk afgezonderd?

En onze buren, die toch niet met God en Zijn gebod rekenden, ging het toch altijd voor de wind. Vast werk, vast loon en geen zorgen voor de dag van morgen.

Naar de bazar kon ik natuurlijk ook niet gaan en dat mooie jurkje zou ons dochtertje straks ook niet dragen.

"'k Zou toch, als ik jou was, een eindje gaan wandelen," zei m'n man, "je bent nu aangekleed en neem de baby mee. Je zult zien hoe je daar van opknapt."

Ik had nog niets gezegd, maar we begrepen elkaar ook zonder woorden wel. Een poosje later liep ik, met onze kleine in de wagen, te wandelen door de prachtige, bosrijke streek waar we woonden.

De vogels zongen nog hun hoogste lied in de bossen. Ik móest luisteren. Kon ik ook maar zo onbezorgd zijn. Ineens schoot me dat mooie psalmvers te binnen: "Zelfs vindt de mus een huis, o Heer . . ." Vooral de laatste regel: "en zich geheel aan U vertrouwt."

Gehéél aan de Here toevertrouwen? Had ik dat nu wel echt gedaan? Zeker, toen mijn man 's middags aan tafel had gebeden: "Here wilt Gij ons verblijden door Uw daden," had ik van harte meegebeden.

En nu het niet precies ging als ik verwacht had, was ik opstandig en ontevreden.

"Here vergeef me," bad ik, "en leer me ook nu in alles helemaal op U te vertrouwen."

Na een poosje wandelde ik maar weer op huis aan. Mijn man kreeg een heel wat opgewekter vrouw thuis. "Zie je wel, goed dat je mijn raad opgevolgd hebt," zei hij.

Mijn man ging even naar mijn zus en zwager en karweitje opknappen en ik was bezig voor de avondboterham te zorgen, toen er op de deur geklopt werd. Het was een van mijn man z'n bazen, waar hij wel mee op karwei ging. Soms een heel eind van huis.

"Is je man thuis?" vroeg hij.

"Net even weggegaan, maar kan ik hem de boodschap overbrengen?" vroeg ik.

"Nee, vertel me maar waar hij is, ik moet hem zelf even spreken," zei hij.

Toen mijn man een poosje later thuis kwam, kon ik direct zien, hij had goed nieuws. Triomfantelijk telde hij dertien gulden op tafel neer.

"Jongen toch," zei ik, "hoe kom je dáár aan?"

"Weet je nog," zei hij, "dat we verleden jaar van huis gewerkt hebben en dat we toen zelf onze buskosten betaald hebben? Wel, die kreeg de baas vergoed van de Provincie. En nu bracht hij mij ook m'n part. En — Maandag weer werk, misschien wel voor drie weken."

Was dát even een meevaller!

Wat waren we gelukkig en wat hebben we onze Hemelse Vader gedankt. 's Avonds kregen we nog even mijn zus en zwager op bezoek.

"'k Zou toch niet graag zo leven willen als jullie, om niet te weten waar de andere dag van te leven," zei mijn zus.

"Nee, maar jij kent óók niet de blijdschap als er weer werk is, en de Here zorgt toch altijd."

Juist voor ons leven van elke dag, kon ik nu weer zeggen. Hadden we dat weer niet vandaag ondervonden?

De volgende dag kwam een ongetrouwde vriendin van me op bezoek. "Waar bleef je gisteren," zei ze, "ik miste je op de bazar."

Ik vertelde haar de reden.

"O ja," zei ze, "ik heb ook nog wat voor je meegebracht. 'k Hoop dat je het leuk vindt."

Toen ik het pakje open maakte kon ik eerst niets zeggen.

Daar lag het mooie gebreide jurkje, dat ik zo graag voor ons meisje had willen kopen.

Héél lang heb ik het bewaard, want God schonk ons later allemaal zonen. Tot in de oorlogsjaren, toen alles zo schaars werd, en ik er een andere moeder blij mee kon maken. Ook zónder dat aandenken zou ik me toch altijd die dag in m'n leven herinneren. Onze God is een God van verrassende uitkomsten.

Winter 1962.

Mrs. C. Regts.

BOOK BULLETIN No. 17 OPRUIMING

"Aapnootmieswimzusjetteunvuurgijslamkeesbokweidedoeshokduivenschapen." Kent U het nog. Ja hè? Wij beginnen het nieuwe jaar met onze jaarlijkse inventaris. Dat is een heel karwei. Elk boek (en dat zijn er heel wat), de hele bookstore door, moet geteld worden. Dan blijkt van welk boek de voorraad te groot is en dan begint de uitverkoop. Elk boek dat teveel in voorraad is gaat de deur uit met 20 tot 50% korting. Dit jaar kunt U als Calvinist Contact lezer hiervan ook mee profiteren. Stuurt U ons even een briefkaart, en U krijgt de lijst van "SALE BOOKS" toegestuurd, een lange lijst van studieboeken, romans, bijbels, kinderboeken enz. Hollands zowel als Engels. Een mooie kans voor bibliotheken en verenigingen. (U begrijpt natuurlijk, dat de voorraad SALE BOOKS beperkt is, schrijft U dus meteen en vermeldt ook of U in Hollands of in Engels geïnteresseerd bent (er zijn n.l. twee lijsten).

PHONE 637-2151 Tot de volgende week, Gerry Denbok

Burlington Book & Bible House
Mail-Order Dept. Box 381 — Burlington, Ontario

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Please inform us immediately of any change in your address.

Taking Heed to the Flock
Family Visitation

by H. J. ten Hove

Enige tijd geleden heeft onze medewerkster "Saskia" in "Onder de Schemerlamp" gevraagd, wat de lezers dachten over het kerkelijk huisbezoek. Op die vraag zijn toen verschillende reacties ontvangen.

Het hierbijgaande aritkel is van een ouderling zelf. Het is een speech die Mr. H. J. ten Hove van Blackfalds, Alta., heeft gehouden op een conferentie van ambtsdragers. Hier spreekt dus een ouderling tegen ouderlingen over huisbezoek.

Mr. Ten Hove is een "Old-Timer". Hij heeft langer in Canada gewoond dan de meesten van ons. Hij kan dus uit ervaring spreken. Momenteel is hij ouderling in de First Chr. Ref. Church of Lacombe, Alta.

Wij zeggen Mr. Ten Hove gaarne dank, dat hij zijn rede aan ons blad ter beschikking stelde.

Red.

Brethren —

We come together this evening as men who serve or have served in the consistory. We come together that we may instruct each other in the work we have to do as elders and deacons.

There is a **need** for such instruction because we have a task to do as office-bearers in the church of Jesus Christ. In order to do this task we must study God's Word and other material to understand the work demanded of us. It is a weakness of our day that we live in a time of **haste.** We are so busy with many things that we have hardly time to sit down to study and meditate on the different phases of our task as office-bearers. Rev. J. K. van Baalen was a strong advocate for office-bearers following lectures on their particular work so that they would better understand their office.

There is a great danger that we become merely **'board-members'** as the United Church calls them. Oh, we think we are a long way from that! But let us examine ourselves honestly — at our consistory meetings don't we spend much if not all of our time discussing the running of the church's finances, buildings etc. and there is so little time spent on the spiritual work in the congregation?

Let us study and meditate to be more qualified to do the work in the church which is: taking heed to the flock over which we are placed — to nourish, to comfort, to warn, if need be to apply discipline to convert the sinner. The Lord has entrusted unto us souls to watch over. Some day we must answer to what we did with this important charge. Can we say we are free of their blood because as watchmen on Zion's walls we did warn the sinners, we nourished the lambs, fed the hungry, clothed the naked, comforted the sorrowing?

The danger that office-bearers do not understand their task was there already in Paul's day when he admonished the elders at Ephesus to be faithful in their office.

But their is **another danger** for us as **young churches in Canada.** After the war many of our people emigrated from Holland. Since mostly young people emigrate, they formed abnormal congregations — mostly young people and children with very few older people. As a minister from Edmonton remarked in connection with this situation, 'I baptize many, marry many, but seldom have a burial — at least not of old people, oud en der dagen zat." But for the church it means a **lack of older experienced men** to act as office-bearers to guide and help to build the church. When Rev. Knoppers accepted the call to Montreal he said (if my memory is correct) that the oldest consistory member was 32 years old. So we lack men with knowledge gained from years of experience.

Another drawback is: there is little material **on hand** or in our **church papers** to give guidance in the office of elder and deacon. Our **church** papers should devote more space to this work.

One important part of our work in taking heed to the flock is family visitation or 'huisbezoek'. Even if there is little material on the market (in Holland there is a special "Ouderlingen Blad") there is a very good book on house visitation that we can and should study. Personally I am thankful that a young man as Dr. P. Y. De Jong, born in America, would study the old Dutch fathers of Kerkrecht as Voetius, Biesterveld, Bouwman and others to give the church a good understanding of family visitation.

When we speak of family visitation or 'huisbezoek' we know at once what is meant — the minister and an elder or two elders come to our home for an hour or more. It is a custom, a good Reformed custom. Oh, we know that all things on this earth have a tendency to decay — also religious customs, and family visitation is one of them. In view of that danger we must study to see why these customs were instituted, for they are grounded in God's Word.

In order that the office-bearer may know the people whom he must guide and build by the preaching and the sacraments, those he must watch over spiritually, there is no better way than by **personal contact** with them in their homes.

But how can we guide, comfort and warn if we as office-bearers don't live close to our God and Saviour personally? How can we teach them God's Word if we ourselves are not students of that Word?

Some years ago Rev. H. J. Kuiper wrote an editorial in "The Banner" called 'The First Duty of an Elder'. He said the first duty is to study God's Word; to be a watchman on Zion's walls in particular in regard to the doctrine and conduct of the minister of the Word. How can we judge if we don't know? Rev. Kuiper asked a few questions which are very timely for all of us.

1) Why is it that so few of our elders express their views on important matters at our classical and synodical meetings?

2) Why is it so difficult in our churches to find men who are able to serve as elders?

3) Does it explain the lament which is sometimes heard when popular books on church policy are published that so few of our elders buy a copy and thus avail themselves of the opportunity to become better informed about their work?

Each of us must answer these questions for himself. Is it that we are lukewarm, too lax to study God's Word in the work that the Lord has given us to do? Now if we see the weak spots in our spiritual walls of Zion, then half of the battle is won.

With this view in mind let us together also consider family visitation for it appears that in this part of our work all is not well in Zion. Dr. P. Prins of the Netherlands wrote a book on 'huisbezoek'. He expressed concern that it was not valued anymore as it ought to be — neither by members nor by office-bearers. As we already said family visitation is personal work. A minister may **preach to everyone** in public worship but in family visitation he labours with **each one personally.**

Is this Biblical?, we may **ask.** We can read all through the gospels that Jesus did much work in personal contact. Paul in his letters talks to and admonishes certain persons. The prophets of old were sent with personal messages by God Himself. Does God's Word give us reason to believe that it is our task also as office-bearers to labour with families and individuals? Jesus said to Peter, "Feed my sheep and take care of my lambs". Paul charged the elders of Melitus: "Taking heed to the flock in which the Holy Spirit has made you bishops to feed the Church which He purchased with His own blood". Peter consuls the churches in the same way. He says: "Tend the flock of God which is among you, exercising the oversight, not of constraint but willingly according to the will of God, not yet for filthy lucre but of a ready mind, neither as lording it over the charge alotted to you but making yourselves ensamples unto the flock."

The Reformed churches alone have kept the office of elder. The duty of the elder is: to maintain good order and discipline in the church. Dr. Prins sees it like this: If the elders are together they are ruling elders but if they go together on family visitation they go more in the priestly office. Nevertheless they go out on a consistorial call in their ruling office as elders to see the members who have placed themselves under their jurisdiction or by profession of faith. But in our day the authority of the elder is somewhat **minimized,** also the place and the **spiritual authority** in the church of Christ. As a result many members question the right of private judgement in matters of faith and life. They forget that it pleased Christ to entrust the power of the keys of the kingdom to the officers of the church. The Belgic Confession and the Heidelberg Catechism give a broad description of those keys — the preaching of the Word, church discipline and excommunication from the Christian church. It shows that our fathers believed that the offices of the church were entrusted with a large measure of **spiritual responsibility** and **spiritual authority.** However they claimed that since the church can never know the individual heart, except as the individual speaks freely and honestly, the individual believer must judge whether or not he is right with God and meets the conditions which God demands of those who claim to be in the faith. To help the believer examine himself the church instituted family visiting. It is a **special pastoral work** carried on **by the church. Let is never** become a **purely social call,** a visit for the purpose of paying respect to those who hold membership in the visible church. If our family visiting becomes only **that** then the office-bearers have long forgotten their task which Christ has given them. The Lord granted spiritual authority to the offices. This authority is not popular in our day. Men teach that at school and home: **children should not be** ruled with authority. Consequently when they grow up they rebel against authority. We have to contend with that spirit too in our homes and churches.

Dr. Van Ruler of the Hervormde Kerk in Holland states in no uncertain terms his opinion on the office of elder. He said, "If the Reformed church is to flourish again spiritually, she must put the office of elder back in its proper place."

Is our family visitation as ideal as the Church Order describes it to visit families before every Communion celebration? I could find no reason why this was not kept up.

Why is family visitation not as satisfactory as the elders would like it to be? The fault lies probably with **both the elder** and the family. As elder we must **prepare** ourselves for this **task.** How can we lead others if we ourselves are not spiritually prepared?

A good guide is to start the visit with a prayer and the reading of a portion of Scripture which will help us in our discussion with that particular family. Before each visit discuss that family's particular spiritual weaknesses so that they may be dealt with in the proper spiritual light.

A drawback on the family's side is that they are afraid to be frank for fear that their troubles will be broadcast. We must be on our guard that these matters are kept confidential. Some matters discussed may not be reported to the whole consistory meeting. No doubt Satan uses this weakness to have this kingdom work bear as little fruit as possible.

What topics should be discussed with the family? In the Ouderlingen Blad (a Dutch paper for elders) was the following outline:

We have family visitation to determine each member's faith; how the members of each family stand amongst themselves; and how they stand against the other members of the congregation.

Do the members of the family attend divine worship and the Lord's Table regularly? Does this bear fruit? The discussion will depend on the answers to these questions.

Do they read the Bible regularly and discuss it? Does the head of the family lead in audible prayer?

Where there are children these questions should be brought up. Are the children being brought up in accordance with the promise given at baptism? Do they attend services, Catechism classes and church societies? Are they sent to a Christian school if this is possible? Do the parents try to ban harmful literature and provide Christian reading material? In our day we may warn of the dangers of TV.

If there are children of age we may ask them about their duty to publicly profess Christ. Also warn them against **harmful company.**

Are there as a family faithful stewards of what God has given them, by returning some for God's kingdom work?

Do they remember the minister, the consistory and the congregation in their prayers?

Do they keep the Sabbath Day holy?

Do they use radio and TV in accordance with their Christian principles?

If they attend the services only once it must be pointed out to them that if they stand right with God there must be a desire to meet with His people.

Close the visit with thanksgiving and prayer.

As we come to the close of this subject and see more clearly our responsibilities, we may ask, 'Who is sufficient unto this work?' Indeed it is important wrok. It has been said; so the priest so the people. If we as officebearers do not study, do not read good literature, church papers etc., how can we help others? The Bible says, 'My people are lost for lack of knowledge'. This is one of our greatest dangers today; we are busy with so many things that they blind us for the real thing. Seek ye first the kingdom of God and all these things shall be added unto you.

Winter

De lucht is donker, de lucht is grijs
En grauwe wolken zijn d' wind tot prijs.
De vogels zeilen speels op en neer
En 't water deinst maar stil heen en weer.

Zie ginds de bomen zo dreigend groot!
Hun natte takken zijn kaal en dood.
En dorre stengels staan strak en star,
Geschaard rond 'n trotse grauw-groene spar.

De velden kaal en oneindig wijd
Liggen verzonken in zwijgzaamheid.
Wat eens was 'n stralend groen, geel en blauw
Is nu zo donker, zo doods, zo grauw.

Hoe kan de natuur deez' donk're tijd
Toch dragen in zulk 'n gelatenheid?
Is het, omdat zij na deze "nacht"
Het blijde, stralende licht verwacht?

Wilma

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(9)

Toen hij uitgezongen was sprong hij op en rekte zich luidruchtig geeuwend. Dan, zich omdraaiend om zijn jas ergens op te hangen, zag hij iemand in de deuropening staan: een krachtig gezicht, ontspannen in een brede grijns.

"Speel nog wat," nodigde de bezoeker uit, "je kietelt dat ding buitengewoon."

"Ik heb alles gespeeld wat ik spelen kan," lachte Randall. "Maar kom er in en ga zitten in mijn koninkrijk," met een zwaai naar een van de beide stoelen, en tegelijkertijd zijn bezoeker wat nauwkeuriger opnemend. Hij was groot en zwaar gebouwd, handen in z'n broekzakken, wit sporthemd met open kraag, blond haar en het imponerende voorkomen van iemand die zich moeizaam omhoog gewerkt heeft gedurende lange jaren. Er was iets melancholisch in zijn diepblauwe ogen en ook in zijn harde stem, zelfs in zijn manier van lachen.

Nu stapte hij de kamer binnen, **haalde zijn rechterhand uit zijn zak en stak die Randall toe.**

"Wendell is mijn naam," zei hij.

"Fijn kennis te maken," antwoordde Randall en ze drukten elkaar de hand met dat ferme en bijna plechtige gebaar dat mannen gebruiken; ze keken elkaar diep in de ogen maar ze wisten niet dat deze handdruk het gebaar was van twee kampioenen voor het begin van een felle wedstrijd.

"Je bent captain van de voetbalploeg, is het niet?" zei Randall. "Hoe staan de zaken ervoor, dit jaar?"

"Wel, nu onze staf van één trainer uitgebreid wordt met een beroemde speler van Princeton zou er wel eens iets goeds kunnen gebeuren."

"Ik hoop niet dat jullie al te veel op mij rekent in verband met dat "iets goeds"; trainen is nog weer wat anders dan spelen, weetje."

"Ja, dat weet ik, maar ik heb zo het gevoel dat je als trainer even goed zult slagen als je als speler al deed, naar ik hoor."

Randall was erg ingenomen met dit openlijke compliment. Maar het verbaasde hem dat deze kerel zo klaarblijkelijk van zijn eigen leeftijd was. Hij moest een paar studiejaren hebben gemist. Later zou hij horen dat dit inderdaad zo was. Maar in tegenstelling tot Randall, die twee jaar verloren had met een reis rond de wereld, had Bruce gewerkt in een kolenmijn in Nova Scotia. Hij had er een verbrijzelde teen, maar ook een lichaam van staaldraden voor spieren van overgehouden. Randall zag dat hij wat vreemd trok met zijn rechter voet, terwijl Bruce zijn eigen kamer weer opzocht.

Toen Bruce weg was bleek het al middag te zijn. Randall besloot ergens in de stad te gaan eten en zocht zijn regenjas uit een koffer.

Terwijl hij diep in de kraag gedoken door de drenzende regen liep schoot hem plotseling de reden van zijn komst hier te binnen. In al de drukte was ze werkelijk uit zijn gedachten verdwenen. Als hij haar nu opeens tegenkwam? Hij wierp een snelle, keurende blik in de spiegelruit van een etalage, trok zijn hoed iets schever en liep verder met veerkrachtige tred.

Na de lunch maakte hij een verkenningstocht door het universiteitsstadje. Het was niet groot; in een kwartier had hij de hele winkelbuurt al bekeken. En nu hij hier toch was regelde hij meteen het vervoer van de hutkoffer naar zijn kamer. Hij deponeerde het geld dat hij niet direct nodig had in een bank en zocht daarna een meubelwinkel op, waar hij een gemakkelijke stoel, een schemerlamp, een bureaulamp, een boekenkast, een vloerkleed en gordijnen bestelde. Op de terugweg kwam hij voorbij een radiohandel en stond lang in tweestrijd voor hij een bescheiden toestel kocht voor een redelijke prijs. Zonder muziek kon hij toch niet leven.

Die middag, in de wachtkamer van "de baas" gebeurde het. Er waren nog drie jongelui voor hem en hij zat wat onbehaaglijk op de harde stoel in het algemeen zwijgen dat geaccentueerd werd door het geratel van de schrijfmachine. Van achter de gesloten deur klonken stemmen en eens zelfs een heldere lach.

Toen ging de deur open en Randall had moeite om op zijn stoel te blijven zitten. Daar was Fay Thurston. Met de vriendelijkste glimlach monsterde ze het groepje wachtenden en zei tegen het enige meisje: "Hallo Fran, leuk jou weer te zien, zeg. Heb ik je erg lang laten wachten? Maar nu wacht de baas op jou, hoor." Ze hield de deur open totdat het meisje er achter verdwenen was en liep dan naar de secretaresse, die ze een vel papier overreikte. "Zou je dat voor me kunnen tikken? Of ben je te druk? Ja zeker?"

De secretaresse keek wat bedenkelijk op, maar kon toch tegen zoveel zorg niet op.

"Wanneer moet het klaar?" lachte ze.

"Morgenochtend."

"Goed, goed, ik zal het proberen."

"Oh, je bent een engel," zuchtte Fay. "Maar eigenlijk had je nee moeten zeggen." En met een groet opende ze de deur naar de hal, liet even de wachtkamer vollopen met het geroezemoes en was dan verdwenen.

Randall zat roerloos. Maar in gedachten was hij opgestaan en had hij haar gevolgd. Zij hart joeg als was hij een verliefde puber en hij vergat te letten op wat er om hem heen gebeurde.

"Meneer MacRae, het is Uw beurt," bracht de stem van de secretaresse hem een hele tijd later tot de werkelijkheid terug.

Hij liep het ruime, helderverlichte kantoor binnen en zag een rijzige figuur met een bijna sneeuwwitte haardos overeind komen van achter zijn bureau. Het onderhoud dat volgde bracht Randall voor het eerst in contact met een persoonlijkheid die zijn leven dwingend zou beïnvloeden.

Dr. Charles A. Brainard was gedurende veertig jaren voorzitter geweest van het college van professoren. Voor hij zijn vader opvolgde in deze functie had hij bovendien al twaalf jaar gedoceerd en gedurende al die twee en vijftig jaren had hij deze instelling van hoger onderwijs zien uitgroeien van een klein gebouwtje met slechts enkele studenten tot wat ze nu was. Hij zelf was nu vijf en zeventig jaar en hij waakte over het wel en wee van de school met de rustige, eenvoudige geest, het warme hart en de ziele-adel die het kenmerk zijn van een diep christelijk leven.

De ontmoeting boezemde Randall onmiddellijk ontzag in. Dr. Brainard's gezicht was een en al welwillendheid. De grote, diepe ogen stonden in een krans van rimpeltjes die hun oorsprong hadden gevonden in veelvuldig glimlachen en niet in voortdurend fronsen. Zijn stem was zacht, rustig en melodieus. Hij reikte over het bureau heen terwijl hij Randall zijn hand toestak.

"Goedemiddag, jongeman," zei hij. "Ik geloof niet dat we elkaar eerder ontmoet hebben?"

"Nee, professor. Mijn naam is MacRae en ik schreef U om mijn studie hier te voltooien en om Uw voetbaltrainer te assisteren."

"Zo? We zijn blij dat je dit jaar bij ons komt, MacRae. Maar ga zitten. Erg verdrietig dat je vader overleden is. En jammer dat je je studie niet af kon maken in Princeton. Maar God's wegen zijn hoger dan de onze. Zijn wijsheid is oneindig. Hij ziet het einde vanaf het begin."

Randall schrok toen hij over zijn vader begon. Hij wilde dat hij dat nooit geschreven had. Zoiets kon je deze man niet op de mouw spelden. Maar er was nu geen tijd er verder over na te denken. De vriendelijke stem ging al verder.

"Heb je je al in laten schrijven?"

"Nog niet, professor. Ik wilde U eerst spreken. Ik ken de gang van zaken hier natuurlijk niet, en. . . ."

"Vanzelfsprekend. Wat is je specialiteit ook weer?"

"Engels, professor."

"O ja. Zoek dan eerst professor Stone maar op. Aan de overkant van de hal. Hij zal je wel wegwijs maken. En zoek het registratiekantoor op. Heb je onze voetbalcoach al ontmoet, Griffith?"

"Nee, ook nog niet, professor."

"Loop dan ook even bij hem aan. Hij woont in het derde huis aan deze zelfde laan. Hij kan je ales vertellen wat je moet weten over je sportswerk hier. Je zou hem misschien vanavond op kunnen zoeken? Je weet natuurlijk dat onze regels hier verschillen van die waaraan je in Princeton gewend was?"

"Dat zal ik waarschijnlijk gauw genoeg ontdekken. Maar, professor, wat is mijn positie hier precies?"

Er was een merkbare schittering in de professorale ogen terwijl hij antwoordde: "Wel, je bent een student, een ouderejaars student."

"Onderhevig aan alle voorschriften?"

"Jawel, aan alle voorschriften."

"Dank u wel, professor."

Randall stond op om heen te gaan.

"Het was prettig kennis met je te maken." Dr. Brainard kwam nu ook overeind. "Loop nog eens aan, MacRae. Ik zou wel graag iets over Princeton horen." In zijn stem klonk voortdurend een grote kalmte die grensde aan vermoeidheid, geen teleurgestelde vermoeidheid, meer de berusting van een man die een lange, lange reis heeft gemaakt en bijna het einde bereikt. Nu zette hij zich om de volgende student te woord te staan.

(Wordt vervolgd.)

Zijn wij wel Verdraagzaam?

Onder deze titel verscheen in het Nederlandse dagblad "Trouw" van 26 September j.l. een artikel van Prof. Dr. G. Kuiper Hzn, hoogleraar aan de Vrije Universiteit.

Een onzer lezers was zo vriendelijk het uit te knippen en het aan ons toe te zenden. Wij nemen het artikel hieronder in zijn geheel over. Het gaat weliswaar over Nederlandse toestanden, maar de mogelijkheid leek ons aanwezig, dat wij in Canada er onze winst mee zouden kunnen doen. Red.

Het is goed van tijd tot tijd als orthodox-protestanten **afstand te** nemen van onszelf en ons gedrag als groep onder de loep te nemen. Wie dat doet kan een bijzonder lelijke trek waarnemen, waarvan men zich kan afvragen hoe wij daaraan zijn gekomen. Ik doel hier op de onderlinge onverdraagzaamheid. Het "verdraagt elkanders lastigheden" en "de een achte de ander uitnemender **dan zichzelf"** is bij ons **maar al te vaak lippen**dienst. Wij bidden niet voor wie ons geweld aandoen, maar wij slaan terug en erop los, vaak in Christus naam: in de kerk wordt Gods naam soms op gruwelijker wijze ijdel gebruikt dan **daarbuiten.**

Dat doen we dan bijzonder **geraffineerd,** n.l. door **te bedanken.** We **bedanken** voor alles wat ons niet precies zint. Als we middenstander zijn en a.r.-fractie heeft gestemd voor een sociale maatregel, die ons minder goed uitkomt dan **bedanken** we voor de A.R.-Partij en stemmen VVD. Als "Trouw" korte filmrecensies geeft en wij nog de traditionele houding tegenover de bioscoop hebben dan zeggen we "Trouw" af. Als we het niet met de Indonesië-politiek van de regering eens zijn, **bedanken** we voor de A.R. Partij en stemmen P.v.d.A. Als een hoogleraar van de VU in oprechte bewogenheid op een openbare bijeenkomst, georganiseerd door de P.v.d.A., zijn verontrusting over de regeringspolitiek uitspreekt (Wat velen op 't A.R. partijconvent ook hebben gedaan) en zich daarbij op dat ogenblik niet heeft gerealiseerd dat ook de P.v.d.A. zeer veel boter op het hoofd heeft dan is dat voor sommigen aanleiding hun lidmaatschap van de VU op te zeggen. En — tenslotte, want men kan hiermee eindeloos doorgaan — als het bestuur van een christelijke vakbond er niet in geslaagd is alle verlangens ingewilligd te krijgen dan zijn er die voor het lidmaatschap **bedanken.**

Wij zijn er eigenlijk wat trots op, dat alles bij ons zo goed geïntegreerd is: de A.R. Partij is een volkspartij, de VU staat in en rust op het gereformeerde volk, zeggen we dan. Maar is dat zo? Wat mag men van dat volk verwachten? Ik dacht primair vurig gebed en verder solidariteit.

Niemand van ons weet van dat eerste af: het is een zaak tussen God en ieder van ons persoonlijk. Ik kan niet zeggen dat er niet of wel, weinig of veel voor de CHU, de A.R. Partij, de VU, het C.N.V. enz. wordt gebeden. Maar ik weet niet hoe ik die afstraffingen — want als zodanig is dat bedanken bedoeld — moet rijmen met solidariteit en gebed.

Dit soort onaangepaste aanval als antwoord op de eigen frustratie heeft iets **onvolwassens:** men ziet geen kans zelfstandig en positief de teleurstelling over de daad, het woord of de houding van de ander tegemoet te treden. De eigen (vaak traditionele) zekerheden mogen niet betwijfeld worden. **Wie van het gangbare patroon afwijkt behoort er niet bij: we schrijven dan een ingezonden stuk of brandbrief en . . . bedanken.**

Het ergste is dat men zich er geen rekenschap van geeft of die ander mogelijk gelijk heeft op grond waarvan hij tot zijn mening is gekomen, uit welke overwegingen en motieven die voort kwam. In feite is het een zelfmoordmotief: we zullen die ander wel krijgen, hij zal als de boei kapot is (zelfmoord, bedanken) wel tot ons inzicht komen en dan zijn leven lang wroeging hebben.

Misschien moet ik dit nog wel uitbreiden, misschien moet ik zelfs wel zeggen dat er geen andere groepering in ons volk is waar men elkaar zo harteloos kan dwars zitten en elkaar zo weinig verdraagt.

Beste mensen, die dit lezen, waarom toch? Is daar nu niets aan te doen? Ik dacht het wel. Er zit trouwens een positieve kant aan: de dingen laten ons niet onverschillig. Dit soort houding is echter negatief, onvolwassen en, gezien haar uitwerking op de ander, onchristelijk.

Hoeveel verdriet doet men elkaar daarmee niet aan. Het geval schijnt zich te hebben voorgedaan dat een hele afdeling van een onzer christelijke bonden en bloc wilde bedanken om iets dat een bestuurder gezegd of gedaan had. Stel u voor! Is niet de enige juiste houding de man uit te nodigen persoonlijk voor die afdeling te komen spreken over wat hem bewoog om zus of zo te handelen en dan in-levend met hem hierover van gedachten te wisselen?

Hoe komt het dat juist bij ons deze verhouding zo vaak wordt aangetroffen? Enerzijds is daar het feit dat onze leidinggevende figuren in de politiek, de vakbeweging, de VU enz. zeer uiteenlopend over allerlei zaken denken. Anderzijds is er een feit dat het activisme, de strijdpositie, met behulp van onze training in J.V.'s en andere organisaties er bij ons toe heeft geleid dat we ons woordje weten te doen, zij het ook vaak zonder voldoende kennis van zaken. **En ik kan mij niet aan de indruk onttrekken, dat er leidslieden zijn die te veel kluitjes in het riet gooien** (ze zijn er niet rijp voor, hoort men dan), **die er dus niets aan (durven?) doen om de mensen in en voor te lichten.**

Het behoort tot de taak van hen die leiding geven, dat zij hun volgelingen niet naar de mond praten maar hun eerlijke overtuiging als Christen ook uiten wanneer die van de traditie afwijkt. Op de duur zal dat meer respect afdwingen en meer resultaat opleveren. Wie de jeugd niet voorbereidt op de hardheid van het leven en beschermend haar de handen voor de ogen houdt, die bemerkt dat zij straks weerloos is en haar groter wonden worden toegebracht dan wanneer zij wel was voorbereid. Zo ook wie in de stroom van het leven veel langs zich heen heeft zien trekken, die dient hen die lang in een beschermd, traditioneel millieu leefden, op zulk een stroom voor te bereiden. Ik stem onmiddellijk toe, dat dit met liefde en voorzichtigheid moet gebeuren, maar wijs er tegelijk op, dat dit niet mag betekenen, dat er in naam van de voorzichtigheid niets wordt gezegd of gedaan.

Laten we toch eindelijk in onze kring proberen niet onmiddelijk alles goed of fout te vinden, te oordelen en te veroordelen en sancties toe te passen. Hoe komt het dat wij die zo vertrouwd zijn met de belijdenis van de mens die uit zichzelf niets goeds voortbrengt en van de menselijke onvolkomenheid, dat juist wij zo snel oordelen over anderen en die veroordelen. Staat er niet geschreven: "Oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld wordt"?

Reumatiek, Ischias,

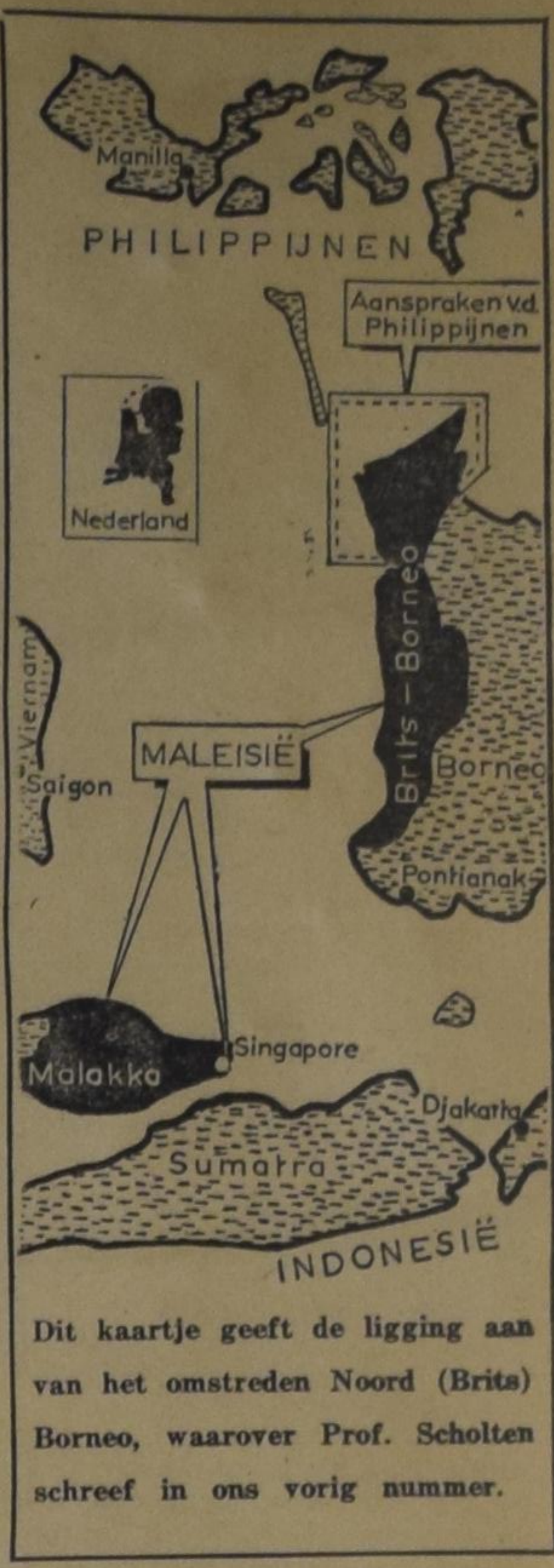
gassen, keelaand., klierziekte, krop, neusverkoudh. - hooikoorts, spatten, suikerz., trage ontlast., uitslagzweren - puisten - jeuk, vetzucht, vrouwenkwalen, wormen en maden, waterzucht, zenuwzwakte of -onstek. of enige andere kwaal? Reeds 37 jaren de prachtigste resultaten van onze onschad. geneeskruiden. Broch. en inl. **gratis.** Toezend. desgewenst in blanco verpakking!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Dit kaartje geeft de ligging aan van het omstreden Noord (Brits) Borneo, waarover Prof. Scholten schreef in ons vorig nummer.

Inhoudsopgave
Calvinist-Contact 1962

Van verschillende zijden werd ons gevraagd een inhoudsopgave in het laatste nummer van het jaar te plaatsen.

Wij waarderen dit verzoek en hebben hieraan gaarne voldaan. Wij wijzen er echter op, dat deze inhoudsopgave niet volledig is. Dat zou teveel plaatsruimte vergen. Wij hebben ons daarom tot de o.i. belangrijkste artikelen beperkt.

Red.

HOOFDARTIKELEN EN "EDITORIALS"

POLITIEK

BUITENLANDSE OVERZICHTEN VAN PROF. MR. L. W. G. SCHOLTEN

ONDERWIJS

SOCIALE ACTIE

KERKELIJKE ONDERWERPEN

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

WOMEN'S CORNER

GESCHIEDENIS

HANDEL EN ECONOMIE

DIVERSE ARTIKELEN

LACHERS GEVRAAGD

— Heb je nog een beetje interesse voor je eigen vrouw, of blijf je liever met Saskia onder de schemerlamp zitten? vroeg Katrien boosaardig, nadat ze voor de tweede keer had meegedeeld, dat mijn koffie koud stond te worden.

Haastig smeet ik de krant weg en deed een aanval op de koffie. Katrien zat me verongelijkt aan te kijken. — Je kunt ook geen woord aan je kwijt, klaagde ze, — die dame Saskia schijnt je wel in beslag te nemen.

Ha, mijn vrouw was jaloers! Dat vond ik aardig. Dat streelde me. Ik besloot er nog een schepje bovenop te gooien, door te verklaren, dat ik er steeds weer naar uit zag, om met Saskia onder de schemerlamp te gaan, en dat het me deze keer buitengewoon goed bevallen was. Ik legde het zo dik aan, dat Katrien het in de gaten had. Ze begon royaal te lachen, kneep me in mijn lange neus, en vroeg, of ik nog een bakje koffie wilde, warm, zo van het vuur. Ze ging naar de keuken en ik raapte de krant weer op, op zoek naar Saskia.

Ik weet niet, wie Saskia is, en dat kan me ook weinig schelen. Soms denk ik, dat ze de vrouw van onze dominee is. Die kan net zo praten. Een enkele keer denk ik zelfs, dat het Katrien is, maar die gedachte verwerp ik schielijk, omdat mijn echtgenote zo'n groot geheim nooit voor haar man zou kunnen verbergen. Bovendien heb ik nooit schrijftalenten bij haar ontdekt, ofschoon haar praattalenten vele zijn.

Met aandacht lees ik altijd de stukjes (of liever stukken) van Saskia in ons blad. Ze kan het zo heel gewoon en toch zo raak vaak zeggen. En wat een stortvloed van woorden! Dat kan me als collega-schrijvertje soms zo jaloers maken.

Dit keer was mijn tweede kop koffie ook al aan de lauwe kant, toen ik met Saskia klaar was. Ze genoot zoals meestal — doch niet altijd — mijn volle instemming. Ze had het over de wenselijkheid, dat we meer lachen. Ons gevoel voor humor moeten we meer ontwikkelen. We zijn dikwijls zo stroef en in de plooi. Er is zoveel krampachtigs in onze omgang met elkaar. Volgens Saskia werkt de humor bevrijdend in de spanningen van ons immigrantenleven. We moeten niet zo strijkplankachtig kijken en niet zo ijsbergachtig doen. De gezichten moeten eens uit de plooi en de mensen moeten kunnen zien, dat we ook wel wat anders lusten dan bitterballen en azijn.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Wat is me dat alles diep uit het hart gegrepen! Het valt mij ook zo dikwijls op, dat we zo stijfjes met elkaar omgaan als immigranten. Ik geloof, dat we in het begin van de immigratie gewoner en losser met elkaar omgingen dan tegenwoordig.

We redeneren en discussiëren en er komt vaak geen lachje af! We kunnen beter met elkaar vechten dan lachen!

We nemen elkaar en onszelf zo geweldig serieus! Wij, immigranten, die in het land onzer inwoning nog niet zoveel te koop hebben en nauwelijks opvallen, kunnen in eigen kring zo plechtig en verwaand en gewichtig doen!

Wat ouderling Diedrega eens plechtstatig van de preekstoel verkondigde, toen hij na vele omwegen zijn wens verkregen had en tijdens de afwezigheid van onze dominee een preek mocht lezen, is typerend. Toen een stel jongelui achterin de kerk wat aan het grinneken waren tijdens het voorlezen van de preek, stopte Diedrega, schudde profetisch met zijn rechterwijsvinger, en sprak de vrolijke jeugd toe: — Jongelieden, in de kerk wordt niet gelachen! . . .

Verleden zomer preekte hier een jonge dominee, die tijdens zijn preek zo maar een geestigheidje liet vallen. Het was zo grappig, dat velen hardop lachten. Ja, heus, hardop lachen! Dat is verleden zomer in onze kerk echt gebeurd! Diedrega — en hij niet alleen — is toen ontzettend boos geworden en heeft het de hele Zondag nergens anders over gehad dan over snelle afval als der wateren. Want wie lacht er nu in de kerk!

Ik ben het roerend met Saskia eens, dat het wel een grote zegen is, wanneer je gemakkelijk lacht, wanneer je gemakkelijk iets grappigs in een bepaalde situatie ziet. Dat is trouwens ook wel eens lastig. Soms lach je op het verkeerde moment. Dan denken de plechtige omstanders, dat je ze niet alle zeven hebt. Vooral als ik zie, dat kleine mensen heel opgeblazen en gewichtig doen en zichzelf vreselijk serieus nemen, heb ik moeite om niet hardop te lachen. Op Zondag kan ik soms moeilijk mijn gezicht in de plooi houden, wanneer we als een legerschare van ouderlingen bij het begin van de dienst de kerk binnenmarcheren en in het voorgestoelte gaan zitten. Want dat doen we bij ons nog. We hebben ouderlingen- en diakenbanken naar degelijk Hollands model. We hebben ons hier nog niet zo onvoorwaardelijk aangepast, dat we de ambtsdragers zomaar midden in de kerk bij hun vrouwen en gezinnen laten zitten. Wij zijn nog principieel. Wij weten nog het ambt te eren. Wij moeten niets hebben van al die Amerikaanse en Canadese fratsen. O no, sir! Laat moeder-de-vrouw maar eenzaam worstelen met haar talrijk kroost, dat niet stil wil zitten; papa-de-ouderling zit waardig vanuit zijn erezetel neer te zien op de verzamelde gelovigen. Hoe kostelijk is ons ambtsbesef!

Nu hebben mijn buurman, diaken Mol, en ik hierom gelachen samen, omdat we zoveel grappigs zagen in deze toestand. Als het plechtige ogenblik gekomen is, dat het orgel zwijgt en de deur van de consistoriekamer langzaam opengaat zien we de broeders verstarren — niet allen, doch meerderen. Het jasje wordt nog gauw even dichtgeknoopt; het lefdoekje wordt wat omhoog getrokken; de scheiding bevoeld of die wel recht zit; het gelaat wordt in een ernstige plooi getrokken, en dan: — Voorwaarts mars!

Zonder blikken of blozen marcheer ik mee en schuif ik mee het eregestoelte in, zolang als Mol mar niet tegen me knipoogt bij het binnegaan. Doet hij dat wel, dan krijg ik het benauwd en kan ik mijn gezicht niet in de gewenste plooi krijgen. Het is soms een zeer pijnlijke zaak, vooral in onze kringen, wanneer het gemakkelijk op je lachspieren werkt, wanneer je ziet, dat de mensen zichzelf zo ontzaggelijk serieus nemen. Soms moet ik in dezen ook wel om mezelf lachen, ofschoon dat niet zo gemakkelijk gaat.

Onlangs zei Jaap Schaap, de filosoof van onze gemeente, tegen me: — Wat gaan er tegenwoordig toch veel van onze kennissen in Holland dood! Straks zijn we zelf ook aan de beurt, en dan te denken, dat de wereld gewoon verder draait, als je er niet meer bent! . . . Dat was een wijze opmerking, een opmerking vol humor! We voelen ons zo belangrijk; onze discussies zijn zo buitengewoon principieel; we nemen onszelf in onze immigrantengemeenschap heel erg serieus; er kan vaak geen lachje af . . . . en als de Here ons wegneemt, draait alles heel gewoon door! Je kunt het je haast niet voorstellen, en toch is het zo. We praten dikwijls liever over roeping, over taak, over mandaat dan dat we hier eens bescheiden over denken. Toch is het wel eens goed. Het kweekt een gevoel voor humor.

— In de kerk wordt niet gelachen, verkondigde Diedrega van de kansel.

Ieder, die lacht in de kerk, behoort volgens hem door de koster verwijderd te worden.

Wat zou het de kerk ten goede komen, als er wat meer in gelachen werd! Als we eens wat meer los en uit de plooi kwamen met elkaar! Dat zou heel wat spanningen breken. In de gemeenschap der heiligen moet je met elkaar — en ook wel eens om elkaar — kunnen lachen!

Als je echt blij bent, ga je vanzelf lachen!

— Heden is u geboren de Zaligmaker . . . . Ha, ha, wat een feest!

— De Heer is waarlijk opgestaan . . . . Hoera!

Arie.

AFZET VAN ZWAVEL UIT ALBERTA GEREMD DOOR TRANSPORT-PROBLEMEN

Volgens berichten uit Calgary houdt de provinciale regering van Alberta zich bezig met het probleem afzet te vinden voor de snelgroeiende zwavelproduktie in deze provincie. Alberta's grootste zwavelvoorraden liggen opgesloten in de oliezanden van Athabaska, met de exploitatie op commerciële schaal waarvan thans een begin wordt gemaakt.

Wanneer er een markt zou kunnen worden gevonden voor zwavel, zou Canada na de Verenigde Staten de grootste zwavelproducent ter wereld kunnen worden. Jaarlijks zou voor een bedrag van $ 30 miljoen zwavel kunnen worden geproduceerd.

Zwavel is echter een relatief goedkoop produkt, dat de spoorvracht naar Oost-Canada of naar Brits Columbia niet kan dragen. Alleen transport in vloeibare vorm door een pijpleiding of met gebruik van capsules zal een oplossing bieden. In 1962 wordt reeds 6000 ton zwavel in Alberta geproceerd. Deze produktie zou in 1965 tot 1.8 miljoen ton kunnen stijgen.

In Alberta hoopt men dat het Japanse importverbod van Canadese zwavel zal worden ingetrokken, waardoor een belangrijk afzetgebied open zou komen te liggen. Candese oliemaatschappijen hebben in Alberta reeds $ 300 miljoen geïnvesteerd in bedrijven, die aardgas zuiveren en zwavel produceren.

Voor ROOKVLEES en PLOCKWORST

Gesneden of aan een stuk is het beste adres:

HOPMAN'S

MEAT MARKET

5 Emma St. Tel. EL 2-0740
CHATHAM, ONTARIO
P.O. Box 612

Alles is "Government Inspected".

Aan onze abonnees

Sinds wij de "Christian Courier" als Engels bijvoegsel aan ons blad hebben toegevoegd, hebben wij verscheidene brieven van lezers ontvangen, waarin tevredenheid en waardering tot uiting kwamen. Wij willen de schrijvers daarvoor gaarne dankzeggen.

Wij hebben ook brieven gekregen, waaruit in vriendelijke bewoordingen een zekere onvoldaanheid sprak. Het moge vreemd klinken, maar voor die brieven zijn wij niet minder dankbaar. Want wij zijn zelf eveneens onvoldaan. Thans hebben wij acht (vergrote) pagina's Nederlands en twee Engels. Zou het Engelse deel inderdaad zijn doel bereiken, dan zou dit minstens vier pagina's moeten zijn. Dit hebben wij onszelf dan ook als eerste taak gesteld.

Maar daarbij hebben wij Uw aller hulp nodig. De toevoeging van twee Engelse pagina's was reeds een beduidende verhoging van kosten. Toch is, zoals U weet, de abonnementsprijs niet verhoogd. Willen wij, naast de acht Nederlandse pagina's, vier Engelse pagina's geven, dan betekent dit opnieuw een aanzienlijke verzwaring van de kosten, die alleen bestreden kan worden uit een toename van het aantal abonnementen.

Die mogelijkheid is er. Wij hebben nagegaan hoeveel abonnees wij zouden kunnen hebben en hoeveel wij er in werkelijkheid hebben. Wij laten een staatje hieronder volgen:

PROVINCIE:	*Mogelijk aantal abonnees*	*Werkelijk aantal abonnees*
Nova Scotia	*130*	*51*
Prince Edward Island	*20*	*14*
New Brunswick	*15*	*11*
Quebec	*75*	*38*
Manitoba	*340*	*106*
Saskatchewan	*70*	*22*
Alberta	*2260*	*677*
British Columbia	*1260*	*522*
Ontario	*7630*	*3830*

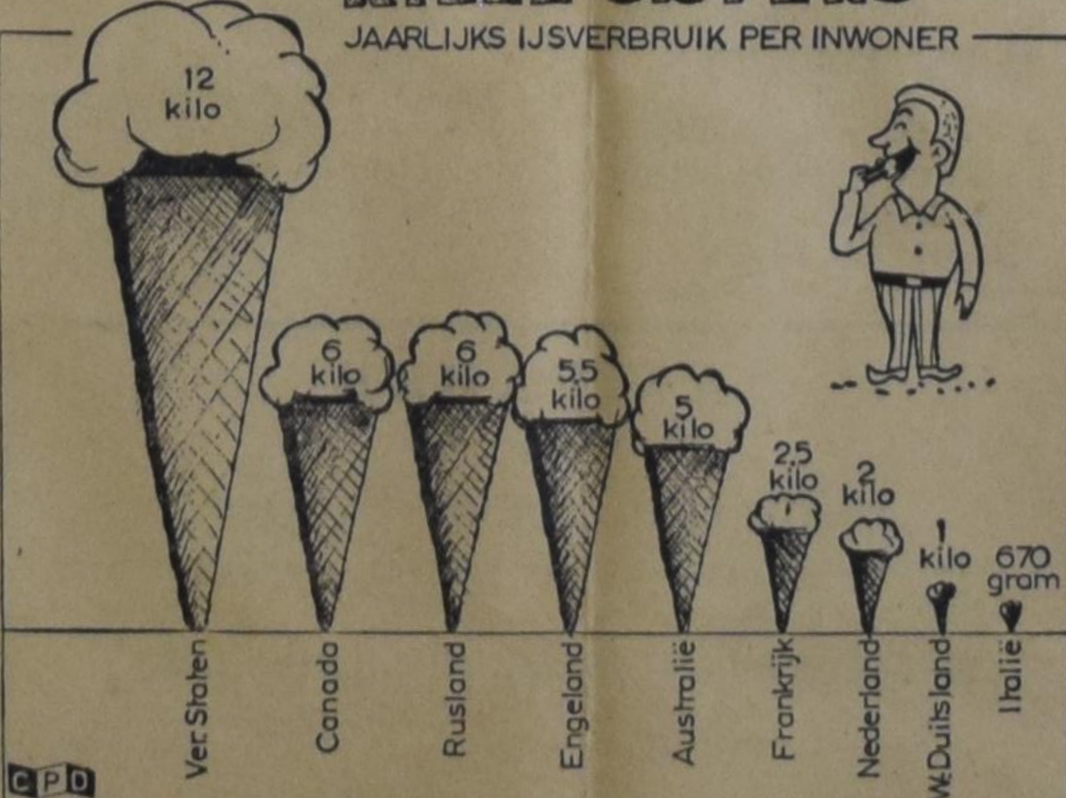
Wij weten, dat er behalve het aantal van onze mensen, die ons blad in het geheel niet kennen, er een beduidend aantal z.g. "mede-lezers" zijn. Er zijn daardoor veel meer gegadigden voor een abonnement, dan men geneigd is te vermoeden.

De jaren door hebben wij steeds een grote steun gehad van onze bestaande abonnees. Mogen wij daar nu opnieuw een beroep op doen? Elders in dit nummer vindt U een uitgebreide boekenlijst. Uw moeite voor het aanbrengen van een betaald abonnement willen wij graag belonen.

Indien U adressen weet waarheen wij proefnummers kunnen zenden, dan zullen wij die gaarne van U ontvangen.

Laat dit een gezamenlijk streven zijn, zodat wij ons blad binnenkort kunnen maken tot wat het wezen moet: een christelijk weekblad in beide talen.

Redactie.

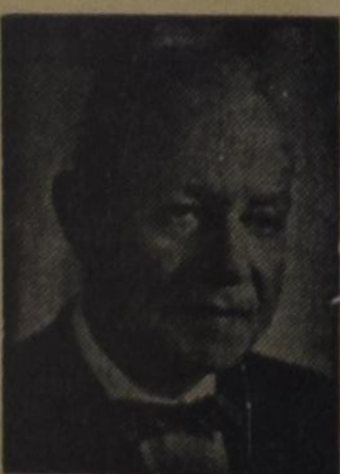
AMERIKA EET HET MEESTE IJS

In de 18e eeuw vond het ijscokarretje uit en sindsdien heeft het consumptieijs een vaste markt veroverd. Hoewel men over het algemeen van opvatting is dat de Italianen de beste ijsbereiders van de wereld zijn, is het ijsverbruik in Italië zelf beslist aan de lage kant. Dit blijkt uit een vergelijking van de cijfers over het ijsverbruik, zie grafiek.

Niet alle landen geven cijfers bekend over hun ijsverbruik, maar waar men de beschikking heeft over cijfermateriaal blijkt dat men in de Verenigde Staten enorme hoeveelheden ijs consumeert. Wat dat betreft zijn de Amerikanen het "ijzigste" volk van de wereld, want in Canada eet men veel minder ijs, terwijl in Rusland het ijsverbruik ongeveer de helft van het verbruik in de Verenigde Staten.

Zonder twijfel heeft het lage ijsverbruik in Italië te maken met de algemene welvaartssituatie aldaar.

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF

43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(25)

DE TAAL LEREN

Hoe nodig, beslist onontbeerlijk het is dat een emigrant vóór zijn vertrek naar Canada of de United States zoveel mogelijk Engels tracht te leren, is al zo vaak aangetoond, wordt nog telkens herhaald, en zal steeds weer naar voren komen, als er nogeens weer leven komt in de emigratiebeweging.

In de praktijk komt daar, helaas, te weinig van terecht. Daarom is het zaak de mensen die hier komen op het hart te binden: en nu de taal leren! Daar wil ik nog wel een hartig woordje over zeggen.

Voor kinderen heeft het aanleren van een nieuwe taal weinig bezwaar. Daarom gaan er in de kringen van het onderwijs stemmen op om het leren van andere talen dan zijn eigen reeds in de lagere klassen in te voeren. Daar is veel voor te zeggen: een kind neemt iets nieuws zo gemakkelijk op. Moet men b.v. in een Nederlandse school Engels leren, dan heeft men dit tegen, dat men in zijn dagelijks leven die taal niet gebruikt. Maar als men b.v. in Canada is, waar het Engels de taal des lands is, dan nemen ze het zomaar op, in een korte tijd, in school, in omgang met andere kinderen, op allerlei manier. Er zijn dan wel eens ouders die trachten dat te stuiten, maar dat is kortzichtig en hopeloos en maakt het kind niet gelukkig. Het leven gaat zijn gang.

Jongelui die door school zijn en niet op de highschool gaan hebben wat meer tijd nodig. Is er gelegenheid om een avondschool te bezoeken om Engels te leren, en misschien een vak erbij, laat men dat toch met alle kracht aangrijpen. Dat geeft gewoonlijk een voorsprong. Ook al is het alleen maar om de taal, laat men gaan. Als aanstaand burger moet men toch wel zoveel respect voor de taal van het land hebben, dat men die behoorlijk wil leren. Als Christen moet men niet tevreden zijn als men een taal, die toch ook een gave van God is, maar zo'n beetje kent en zich maar kan redden. Men behoort die goed te leren. Ook om zijn plaats in het leven behoorlijk te kunnen innemen. Leert men de taal maar gebrekkig dan blijft men door eigen nalatigheid gemerkt als iemand die het niet de moeite waard vond om de taal behoorlijk aan te leren. Later zal men er spijt van hebben, wanneer men de handicap van de taal niet te kennen overal tegenkomt. Dan moet men maar niet praten over zelfstandig worden in de een of andere zaak, want dat is er beslist niet bij.

Voor ouderen is het zich eigen maken van de taal in veel gevallen moeilijk. Huismoeders, die veel thuis moeten wezen, hebben wel de minste gelegenheid daarvoor: ze komen niet genoeg onder de mensen. Toch kan dat grotendeels verholpen worden. Ik weet van huismoeders die veel geleerd hebben van het luisteren naar de radio. Als men de kinderen thuis Engels laat spreken kan men ook langs die weg heel wat opsteken. En b.v. door het lezen van het Engelse dagblad. Vooral nog jongere vrouwen moeten trachten alles aan te grijpen om te leren, zowel als de mannen. Anders is men in de omgang met anderen steeds zo beperkt; men kan straks met zijn eigen kleinkinderen niet praten; men komt buiten het kerkelijke leven en het verenigingsleven te staan. En dan wordt men soms ontevreden omdat men niet mee kan doen, maar men moet zichzelf dan maar de schuld geven. Als de wil er is kan men in de meeste gevallen wel zoveel leren dat men in het leven mee kan doen en ook in de Engelse diensten gesticht kan worden.

Natuurlijk zijn er mensen voor wie het aanleren van een taal een onoverkomelijk bezwaar schijnt te zijn. Ze hebben er eenvoudig geen capaciteit voor. Zo zijn er jonge mannen die predikant zouden willen worden, maar die geen kans zien om de daartoe vereiste talen te leren, en dus een andere kant uit gaan. Zulken zijn er ook onder onze immigranten. Ze kunnen gewoon niet. Die komen straks alleen te staan, in een positie lastig voor henzelf en voor anderen. Men moet er maar wat geduld mee hebben, maar men kan om dezulken ook niet het leven stil zetten. Ze komen er buiten. Erg verdrietig maar verder weinig aan te doen.

Dit moet ieder wel waarschuwen om niet te gemakkelijk te zeggen: Ik leer het toch niet. Daar zijn er eerst veel die zeggen: Ik leer het niet. Ik herinner me een jong paar dat jaren geleden hier bij ons in Amerika aankwam. Het eerste dat de jonge vrouw nadat ze binnen waren, zei, was: "Wat is dat Engels toch een lelijke taal, niet?" Ze had het in de trein gehoord, had er al genoeg van, heeft het ook nooit geleerd. Het kan eerst o zo moeilijk schijnen. Maar als men zich maar geeft valt het ook weer mee. Men moet daar ook biddend werk van maken, en getrouw met de gemeente opgaan, ook in het Engels. Dan kan men allicht toch wel zoveel leren dat men mee kan leven, en niet overal buiten komt te staan.

Wat kan dat een verdriet zijn als men zich met de taal niet kan redden! Ik heb mensen gezien, flinke mensen, maar die de taal niet konden gebruiken en daar stonden met een mond vol taden. Wat een vernedering, wat een minderwaardigheidsgevoel kan dat meebrengen!

Koddige verhalen zijn er soms gedaan over mensen die het Engels niet konden spreken.

Een vrouw kwam in een winkel en vroeg om koolrapen. De bediende begreep haar niet, zei telkens maar weer: "What was it you want, please?" De vrouw zocht alles af, kon geen koolrapen vinden. Ze werd al woedender. "Koolrapen! Koolrapen! Och, die domme Canadezen begrijpen ook niks."

Een oudere broeder gaat naar de winkel, weet alles uit te beelden zodat hij het toch krijgt. Maar eens kwam het er toch wel op aan. Hij moest eieren hebben, maar hij kon het de mensen maar niet aan het verstand brengen. Tenslotte ging hij als een kip op een nest zitten en begon te kakelen. Toen ging de bediende een lichtje op: Hij moest eieren hebben!

Iemand anders moest azijn hebben. Hoe in de wereld noemt men dat hier? Na veel zoeken kwam hij er tenslotte toch.

Zulke dingen zijn wel leuk en we lachen erom, en als dat oude mensen betreft die te oud zijn om te leren kan men dat ook wel velen.

Maar als dat mensen zijn die hier al wat jaren zijn en van het vette des lands behoorlijk wat binnengehaald hebben, maar geen moeite gedaan hebben om de taal te leren, is het niet grappig meer. Dan is het een teken van luiheid; dat men zijn roeping niet verstaat, en dan kan dat zonde voor God zijn.

Als men dan in het Engels zaken moet doen, moet de zoon maar mee, want vader kan het niet. In Nederland kon hij best zijn zaken regelen; hier is hij maar een half man. Als moeder naar de winkel moet durft ze het alleen niet aan: de dochter moet mee of ze moet een ander in de arm nemen.

Straks komt er een tijd dat vader de huiselijke godsdienst niet behoorlijk waar kan nemen: het Nederlands wil er bij de kinderen niet meer in; het Engels kan hij niet gebruiken.

In Nederland kon vader goed mee op kerkelijk gebied, diende zelfs in de kerkeraad; hier moet hij zich terugtrekken, want het kerkelijk leven gaat zich almeer ontwikkelen in het Engels, en dat heeft hij niet geleerd. Zulke gevallen hebben we hier in de United States meegemaakt; in Canada ziet men hetzelfde of zal het met verloop van jaren zien.

Mensen: de taal leren! Grijpt alles daartoe aan.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

On January 6th, 1963, we hope to celebrate the 25th anniversary of our dear parents

JOHN WILLEM DUTHLER
and
SARAH DUTHLER—DENHAMER

It is the wish of their children that they may spend many more years of happiness together.

Bill.
Sarie & Ted.
Alice & Ray.
Audrey & Hank.
Garry.
Jeanette.
and 2 grandchildren.

105 South Bend E.
Hamilton, Ont.

Na een ziekte van bijna 2 jaar heeft de Heere tot Zich genomen ons jongste dochtertje

JANET MARGARET,

op de leeftijd van 6 jaar en 4 maanden.

Luc. 18 : 16.

Mr. & Mrs. Albert Regelink,
Elizabeth.
Henry.

Orillia, Ont.
14 Dec. 1962.

Met grote ontroering geven wij U kennis, dat door een zeer tragisch ongeval op Dinsdag 18 December 1962, de Heere plotseling tot Zich nam onze lieve en zorgzame ouders en grootouders

JILT POSTMA,

op de leeftijd van 66 jaar,
en

JACOBA DE JONG,

op de leeftijd van 60 jaar.

1 Thess. 4 : 13-18.

Hamilton, Ont., Canada.
1999 Main St. W.

Hun diepbedroefde kinderen:

Burlington, Ont.:
G. Spoelstra—Postma.
H. Spoelstra.
Hamilton, Ont.:
J. Postma—Postma.
H. Postma.
Toronto, Ont.:
T. Postma.
M. Postma—Bijlsma.
Hamilton, Ont.:
G. Smid—Postma.
F. Smid.
Canboro, Ont.:
T. Otten—Postma.
S. Otten.
Hamilton, Ont.:
G. Postma.
D. Vissers (verloofde).
en 17 kleinkinderen.

De teraardebesteling heeft plaats gehad op 22 December 1962 op de White Chapel Memorial Gardens te Hamilton, Ont.

Op 30 November 1962 is in vol geloofsvertrouwen in Jezus haar Heiland ontslapen onze innig geliefde vrouw en moeder

PETRONELLA
TOLSMA—POST,

op de leeftijd van 39 jaar.
Johannes 14 : 1—3.

De Heere nam het leven van de moeder; de Heere gaf het leven aan het kind. De Naam des Heeren zij geloofd.

H. Tolsma.
Piet.
John.
Fred.
Samuel.
Elizabeth.
Petronella.

De begrafenis vond plaats op Dinsdag 4 December 1962 te Abbotsford, B.C.

R.R. 1, Abbotsford, B.C.

---

150 Acres Dairy Farm

met melkcontract.

Groot huis voor twee gezinnen. Barn met waterleiding, melkhuis, melkkoeler, varkenshok, Jersey vee, machinerieën, hooi en graan. Farm zeer gunstig gelegen aan Highway 6, vier mijl van kerk en school in Jarvis, Ont.

Vraagprijs $ 30,000.
Down payment $ 10,000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Wanted

ELDERLY CHRISTIAN LADY

to live in and care for elderly Christian gentleman. All conveniences. For further particulars write to box 1007, Abbotsford, B.C.

Te koop:

BAKKERIJ EN COFFEESHOP

met goede omzet in groeiende plaats bij London; goede uitbreidingsmogelijkheden; geen bezorging; ruim gebouw met winkel-coffeeshop, bakkerij, alle gereedschappen en een modern geriefelijk 3 slaapkamer apartment voor slechts $ 9,900.—. Met betrouwbare koper downpayment nader overeen te komen. Voor volledige inlichtingen schrijf aan # 1549, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School Society will be in need of

A TEACHER

for Grade 3 by Jan. 1, 1963. Please send applications to the Secretary Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville, Ont.

Wanted:

MIDDLEAGED COUPLE

Man to work as gardener and handyman. Woman part-time at home. Free house. Year-round employment. Good position for neat clean couple. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1547, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

Wanted:

FAMILY

to work on vegetable farm. Three or more workers. Free house. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1548, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

65 ACRES DAIRY FARM

Including 9 acres of grapes, excellent buildings, and machinery, bulk cooler, milk contract averaging $550.00 monthly. Asking price $37,000.00 with $10—15,000 cash down required, first mortgage available at 6% payable $250.00 monthly (open for negotiations). Medard Verdegem Realtor, 3 Benson Dr., St. Catharines, Ont. Phone WE 4-2548.

Wanted:

SINGLE MAN FOR DAIRY FARM

Good wages. Contact: P. Reinders, R.R. 2, Alliston, Ont. Telephone HEmlock 5-6819.

THE GARDEN IN THE GULF

"Where grass grows best"

P.E. Island soil is very productive with average 3 to 4 inch rainfall monthly. No tile drains necessary and grows excellent vegetables, peas cauliflowers. Contracts with Frozen Food Plants.

160 Acre farm, overlooking the sea, on pavement. 130 acres workable, good 7 room house, closed-in porch, water, hydro, furnace. Barn with new "Lean-To". New pig pen, 12 head of very good P.B. Holsteins. M.H. tractor, some implements. $ 12,000.

180 Acres farm, outskirts of village, pavement. 160 acres clear, good beef and potato farm. 9-room house, modern conveniences, furnace, good barns. $12,500.

80 Acres - 70 acres. Nice large fields. Good 10-room house, new basement, small barn. M. H. Mustang tractor, mounted 2-row cultivator with potato hillers, new sprayer and potato digger, etc. Pavement. Close to beach and town. $ 7000.

250 Acres beef farm. 200 acres clear. Large fields. Good 8-room house. Water, hydro, furnace. Barns on pavement. Cockshutt 30 tractor. $ 14,000.

Farms can be purchased with small down payments. Provincial long-term loans available. 5%, up to $10,000. Federal loans up to $27,500.

More information and pictures available to interested parties on these and others.

BOX 1182
CHARLOTTETOWN,
PRINCE EDWARD ISLAND.

REISBUREAU

O. K. JOHNSON & CO., Limited
TORONTO, 697 Bay St., EM 6-9488
BARRIE, 107 Dunlop E., PA 6-6525
SARNIA, 131 N. Front, ED 6-6169

Horlogemaker
J. SNIEDER

STATION ST., SMITHVILLE

Voor de verkoop van horloges, banden, klokken, wekkers, Hollandse zilveren ringen enz. komen wij gaarne bij U aan huis.

Bel collect WAlker 6-7372

Hollandse Scheurkalenders

Oranje Kalenders
Daily Manna Kalenders
"Success" Agendas - Refils 1963

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT.
Tel. JA 8-1932

Mannenpraat

Broeder Thisse uit Regina is wat moedeloos als het gaat over het oprichten en in stand houden van een M.V. in Regina. Er is te weinig animo voor, en te weinig volharding, want er is al een M.V. ter ziele gegaan en de pogingen tot het vormen van een bijbelkring bleken ook al op een fiasco uit te lopen. Is het dan niet begrijpelijk dat we maar stoppen, en berustend het hoofd buigen, en zeggen: "Het gaat toch niet"? Ik kan het tenminste best begrijpen, dat men op den duur zo ver komt.

Maar al kan ik het begrijpen, dan zeg ik daar nog niet mee, dat ik het nu ook kan goedvinden. Natuurlijk zegt dat weinig, dat ik het niet goed kan vinden. Ik ben tenslotte maar een onbeduidend mens, en aan mijn goed- of afkeuring zullen (behalve mijn kinderen en die ook nog niet eens altijd) zich de mannen in Regina en ook op andere plaatsen niet storen. Maar om de mannen in Regina en in zo veel meer plaatsen waar het het de M.V. maar niet schijnt te willen, als het kan wat te bemoedigen, ga ik nu iets vertellen van de oprichting van onze M.V. hier in Essex in het jaar 1949.

Wat nu de gemeente Essex is sinds 1951 was in 1949 nog Windsor en Olinda. In Windsor was in de morgen toen een Engelse dienst en in Olinda in het gebouw van de United Church was er 's middags een Hollandse dienst. De gemeente telde 15 families en enige alleenstaande personen. Niet alle families waren zo rijk dat ze een car hadden. En als ze er al een hadden was het een oud beestje. Dat hield ons er echter niet van terug om toen de zomer voorbij was eens te praten over de noodzaak van een M.V. De vrouwen waren al bezig en vergaderden dan in het huis van de één en de volgende keer weer in het huis van de ander. En zo gingen ze gedurende de winter door een groot deel van Essex County. Het stond vast, en die gedachte groeide steeds sterker, ook de mannen moeten een vereniging hebben, waar ze samen konden spreken over de bijbel, het geloof en de belijdenis. Dat moest kunnen.

Op een avond in November zouden we dan een poging wagen om een vereniging op te richten. Ik woonde zelf 30 mijl van de plaats vandaan waar bij een goede vriend thuis de vergadering zou worden gehouden. Ik had geen car. Dus maar liften. En jawel hoor, na een klein half uur wachten in het dorp waar ik woonde, stopte iemand, die naar Cottam moest en ik mocht mee. Maar verder dan Cottam ging hij niet, dus moest ik daar er uit. Dit was echter nog 6 mijl van de plaats waar ik moest zijn. Maar alvast gaan lopen en proberen of iemand zo goed wilde zijn me mee te nemen. Niemand stopte. En maar verder lopen op het nog in het geheel niet bekende pad. Vlakbij het einddoel mocht ik nog een eindje mee rijden met een farmer die ook aan de side road woonde. Hij scheen het zeker niet goed te vertrouwen welke snuiter hij nu in zijn model A Ford had laten instappen, want hij keek meer naar mij dan naar de weg waarop hij reed. Hij was al gauw bij zijn huis en ik kon weer uitstappen en moest toen nog een halve mijl verder lopen.

Om half tien was ik op de vergadering; door de aanwezige vijf broeders niet meer verwacht. Maar in elk geval, ik was er. En een uur later was de M.V. er ook.

Ik kon die avond niet meer naar huis, maar ben daar in de buurt weer bij een andere kennis blijven overnachten. En de andere middag kwam ik ook weer behouden thuis. En dacht je nu dat het van toen af met de M.V. steeds excelsior is gegaan? O nee! Het bleef nog lang tobben. We kregen wel wat meer leden en we hielden wel geregeld vergaderingen, maar niet allen konden altijd komen. Sommigen moesten wel eens 's avonds werken en konden dan niet komen. Op een andere keer lag er weer te veel sneeuw, waardoor weer anderen waren verhinderd. Maar we hielden vol. Er kwamen intussen ook meer immigranten en de vereniging groeide met de kerk mee. Maar de kerk groeide harder in ledental dan de vereniging. Daaruit valt op te maken dat alle mannelijke leden van de kerk, toen niet en nu nog niet, de noodzaak en het nut zien van een M.V. En dat is heel erg jammer. Want een M.V. doet heel belangrijk werk. Niet alleen in het meer kennis en liefde bijbrengen van en voor de Bijbel en de belijdenis, maar ook aan het meer tot een eenheid worden als kerk, waarvan de leden in Holland vaak een verschillend kerkelijk tehuis hadden. Waar het hier in Canada in de Chr. Ref. Church veel voorkomt, dat zij gevormd wordt door mensen met een verschillende kerkelijke achtergrond, is het nog dringender nodig om een M.V. te hebben. Daardoor wordt het naar elkaar groeien bevorderd. Men moet dan wel zo wijs en verstandig zijn om geen besprekingen te voeren waarin uitroepen voorkomen als: Ik ben van Paulus en ik van Apollos en ik van Cephas. Dat moet niet. Uiteindelijk zijn we allen van Christus en Christus is van God. Zo hebben wij het, geloof ik, te zien, zolang althans het tegendeel niet blijkt. En zo moeten we samen werken aan de opbouw van elkaars geloofsleven en daarin aan de kerk dat is het lichaam van Christus. En als je dan vanwege de verschillende achtergrond het wat riskant vindt om direct al te beginnen met een onderwerp over de uitverkiezing, of over het Verbond of iets anders in die dogmatische sfeer, dan begin je maar met wat eenvoudiger stof, dat andere komt ook wel.

Ds. W. A. Wiersinga heeft een mooi boek geschreven. Het heet "Gods werk in ons". Dat hebben wij in een paar winters eens helemaal doorgewerkt. Mooie vergaderingen. Daarin gaat het meer over het persoonlijk geloofsleven. Over ons gebruik van de Bijbel, ons gebed en over de versterking van het geloof enz. En al zijn er dan maar weinig leden en al zijn de vergaderingen maar klein en eenvoudig, ze kunnen toch heel leerzaam zijn. En aan allen die dit lezen zou ik willen zeggen: Doet alles wat je kunt om een M.V. te krijgen of te behouden. De M.V. kan een middel zijn om de ogen voor de rijkdom van de Bijbel te openen. De tijd daaraan besteed is goed bestede vrije tijd. Van veel vrije tijd kan dat helaas niet gezegd worden. We moeten niet te vlug zeggen: "Het kan niet". Het kan wel. En dan moeten we aanpakken en wat doen. Ik heb het nu geregeld gehad over de M.V. Als ik nu die M. verander in een T. dan staat er T.V. Ik denk dat die T.V. wel eens schade doet aan de M.V. Ik denk ook dat de M.V. wel eens schade doet aan de T.V. en dan vind ik het wel goed. Maar omgekeerd, nee, dat moest niet voorkomen. En toch ... ben ik er niet gerust op. In Nederland zongen we:

De tijdgeest wil ons tronen
Naar mammon's hoog altaar.
Het liefst ziet hij 's lands zonen,
De bloem der natie daar.
Maar wij in fierheid werpen
De handschoen voor zijn voet
En gaan het wapen scherpen,
Dat hem bestrijden moet.

Dit is een prachtig lied op de lippen van jonge mannen (als het tenminste gemeend wordt), maar ook op die van oudere mannen.

Sta op, gij hebt grote dingen te doen.

Amherstburg, Ont. C. O.

(Alle inzendingen voor deze rubriek aan Mr. T Schinkel, Amherstburg, Ont., R.R. 1.)

NIEUWE STUIVERTJES IN 1963

(Can. Scene) — De meeste Canadezen hebben er waarschijnlijk nooit bij stilgestaan, dat de Canadese stuiver 12 kanten heeft en die reeds heeft sedert 1943, toen de regering de samenstelling veranderde om het nikkel, een strategisch metaal in de oorlog, te sparen. De nieuwe munt werd gemaakt uit en legering van koper en zink, kreeg 12 kanten om hem te onderscheiden van de Canadese koperen cent, die bijna even groot was en haast dezelfde kleur had. Omdat de stuiver (nickel) toch nog vaak voor een cent (copper) gehouden werd, veranderde men in 1944 en 1945 de samenstelling tot verchroomd staal en na de oorlog weer tot nikkel, waaraan het zijn oorspronkelijke naam te danken had. Maar twaalfkantig bleef het.

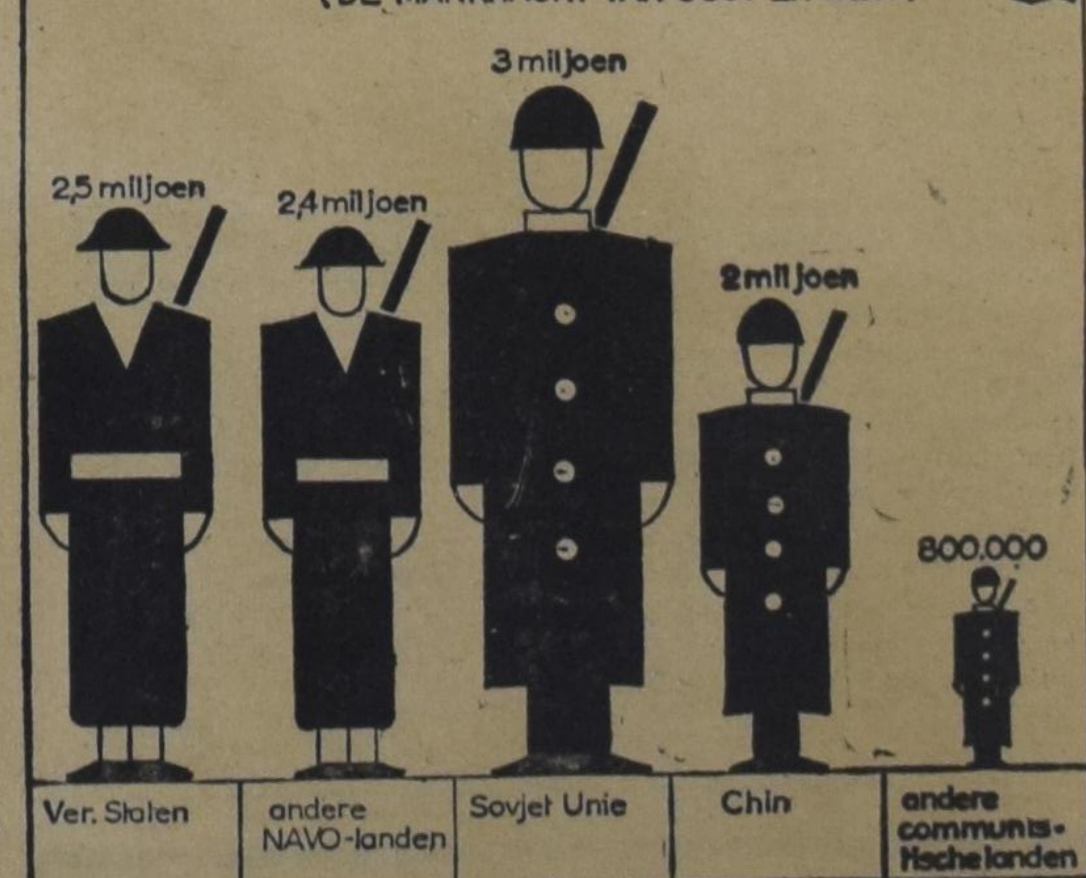
Spoedig zal de Royal Canadian Mint echter weer terugkeren naar de productie van het ronde 5 cent stuk en wel op 2 Januari a.s. Het nieuwe geldstuk behoudt dezelfde indruk, en profiel van de koningin op de muntzijde en een bever op de andere. Ook het gewicht en de diameter blijven hetzelfde.

De vormverandering heeft twee redenen, zo vertelde de heer N. A. Parker, directeur van de Munt. Ten eerste wordt er voortdurend over geklaagd, dat het 12-zijdig muntstuk in automaten blijft steken en de automaat buiten werking stelt en ten tweede is de ronde vorm goedkoper te produceren.

Het oorlogsstuivertje, dat ook wel tombac, de naam van de legering waaruit het gemaakt werd, genoemd werd, is bijna geheel uit de circulatie verdwenen, hoewel er minstens 25 millioen van gemaakt zijn. Deze 12-kantige stuiver is het enige geldstuk in de Canadese geschiedenis, waarbij men van de ronde vorm is afgeweken.

Het droeg een "V" voor Victorie aan de kant waar bij alle andere stuivers de bever afgebeeld is sinds 1938 toen alle geldstukken opnieuw ontworpen zijn.

Het is het eerste geldstuk, dat uit de circulatie genomen wordt sinds men in 1921 de aanmaak van de grote koperen cent (zo groot als een kwartje) en het dunne zilveren 5 cent stuk stopte.

Mankracht is beslist niet de enige "weegschaal" om de krachtverhoudingen in de wereld af te wegen. Men kan er echter wel bij benadering het bewapenings niveau uit aflezen. In onze grafiek geven wij een overzicht van de sterkte van de mankracht van Oost en West. De defensiespanning in de NAVO is overigens niet overal gelijk. Zo geven de Ver. Staten het meeste geld uit aan de defensie, zij besteden 11% van het bruto nationale inkomen aan hun strijdmacht. Engeland ruim 7%. De verhoudingen in onze grafiek zijn overigens berekend op een "normale" sterkte. In voorkomende gevallen kan men de mankracht natuurlijk vrij snel opvoeren. Zo kan b.v. China heel snel 6 miljoen man op de been brengen en Amerika 4 miljoen man. Een belangrijke bondgenoot voor de Ver. Staten is o.a. Zuid-Korea. Dit land heeft momenteel ruim 600.000 man onder de wapenen en wordt gerekend tot het Westelijke defensiesysteem te behoren.

De grootste "neutrale" strijdmacht die de wereld thans kent, is het aantal manschappen van India. De sterkte van deze strijdkrachten bedraagt 400.000 tot 500.000 man. Uiteraard kan ook deze sterkte snel worden opgevoerd. De grootste Arabische strijdmacht is het leger van Egypte. Dit telt ruimt 120.000 man.

TE KOOP WEGENS GEBREK AAN OPVOLGER

Een prima Dairyfarm met Holstein vee, machines en goed melkcontract

De farm is mooi gelegen en niet ver van Chr. school en kerk. 200 acres best land (185 acres bewerkbaar), 15 acres bos. Flink huis, voorzien van badkamer, heet en koud stromend water, heet water centrale verwarming en electriciteit. 43 stuks vee, waaronder 32 melkkoeien.

In de grote en goed onderhouden barn zijn 56 stanchions & waterbowls voor 56 melkkoeien, terwijl er tevens ruimte is voor jong vee.

DE MELKCHEQUE IS GEMIDDELD $ 850.— tot $ 900.— per maand en kan gemakkelijk worden opgevoerd.

Behalve een behoorlijk goed machine-park is er ook een grote voorraad hooi, stro en graan.

De vraagprijs is $ 65.000.—, terwijl de eigenaar genoegen wil nemen met slechts $ 12.000.— down. Hypotheek van $ 53.000.— verkrijgbaar à 6% met betalingen van $ 325.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. Wij helpen U met het gedeeltelijk financieren van Uw downpayment.

Voor alle verder gewenste inlichtingen betreffende deze en andere prima farms, contact

K. KRAAY, Real Estate Broker
KANTOOR 13A KING ST. ST. CATHARINES, ONT.
Huis adres 2 Juliana Crescent, Tel. WE 4-1813

JAN FABER
Nu Manager van
Burlington Travel Service
Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:
2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.
(Naast het Bus Terminal)
Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

Kuntz & Vanderiet
PRESS LTD.
(KUNTZ & VANDERIET BOOKS)
IS VERHUISD VAN
1375 Weston Road, Toronto 15, NAAR
33A HAAS ROAD, REXDALE, ONT.
Ons nieuwe telefoonnummer is:
244-7009

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

THE MYTH OF THE COMMON PEOPLE

by Paul G. Schrotenboer

There is a new myth in the making. It is that the safety of Christian enterprise lies not with the few who lead and are in control, but with the many who follow the common people. It is said that deformation starts at the top while reformation arises from the bottom. It is said that learning goes to a man's head, and the common people have to call the man of learning back to Christian faith. They must guard the course of the organization.

This is a myth for it does not conform to truth. Safety on the human plane does not lie with the common people. They have never been known to be reformers.

Oddly, this myth is not the creation of the common people themselves, but of some of their leaders. The common people have not taken to themselves this solemn honour of being the preserver of the Christian character of Christian social, political and educational action. The idea would likely never have taken root in their minds had it not been planted there by others. Of this fable the Christian community should be demythologized.

It is strange that this myth has arisen for there seems to be no precedent in Biblical history for such an idea. That is why we call it a myth. A moment's reflection upon the general pattern of Israel's history will reveal such. Safety against idolatry did not lie with the common people. To the contrary, they were constantly drifting into this irresistable sin. They were the deformers. Reformation came when God sent them leaders to call them back to God. Once again, it was not the desire to effect a reformation that persuaded the people of Samuel's day to ask for a king. Their desire was to be like the other nations. They sought to wipe out their distinctiveness as a people of God. Here too the common people were astray. It is equally true, however, that several kings sought to reform the people. But is there one instance in which the common people rose up and successfully resisted the king who did evil in the sight of the Lord? Fact is, more than once when a godly king sought to lead the people back to the true worship of the Lord he got only half-hearted support from the people and besides it was more external than internal. A case in point was Judah in the day of king Josiah. The common people followed the wicked kings much more eagerly than they followed the godly kings. For this reason, and in spite of the reforms of some kings and the pleading of the prophets, Israel and Judah went into exile.

The movement to return from exile was not the idea of the common people, nor did a large percentage of them return in response to the Lord's call. The return was led and directed by specially trained and gifted men, such as Ezra and Nehemiah. Once again the response of the common people was disappointingly small.

When Christ was on earth the people heard Him gladly. Jesus achieved his greatest popularity with them. No wonder, for He healed so many of them. But there was no more safety for Him with them than with the members of the Sanhedrin or the Governor of Rome. The crescendo of voices in the courtyard that called for the crucifixion of Jesus was not made up exclusively of voices of the priests and elders. No, the voice of the common people clamoured equally loud for the death of the Son of God. It was Pilate's idea to seek an escape for himself and for Jesus in making the fate of Jesus and Barabbas depend on a democratic choice. Pagan Pilate thought that safety lay with the common people. He guessed wrong.

In the apostolic church there is no record of any reform movement being started by the common members of the church. No, but there were many instances in which they fell into abuses and followed false teachers. Time and again the apostles had to call them back.

The pattern of church government which the New Testament prescribes does not put the church's guidance in the members of the church but in the divinely appointed leaders. Theirs is the task to admonish, exhort, and defend against false teaching.

The history of the Christian church has borne this out: Which reform movement started with the people? The Protestant Reformation? The Wesleyan revivals? The Great Awakening in New England? Was there not in every case a leader, gifted signally by God, stirred and called by God to lead His people back to the path from which leaders and people both had strayed? Was this not the case with Luther, Calvin, Abraham Kuyper and J. Gresham Machen? Reformation in each instance affected the common people, yes, but it was brought about by the leader's proclamation of the Word.

There can be no denying that history is replete with leaders who have defected from their high calling. Leadership is a very dangerous thing. In the days of Jeremiah the shepherds of Israel fed themselves instead of the flock. In modern times leaders have sought personal gain. Indeed, many leaders have been deformers.

But the myth that must be exposed is that there is safety against this defection of the leaders among the common people who have no special training, no special gifts, no special calling. It is said that just with their simple faith they can call the defecting leaders back in truth. This has no basis in fact.

It is true that the unschooled believer who is sensitive to the prodding of the Word can feel when a scholar is spiritually off beat in his teaching. He should be able to detect a defection of faith as well as one with highly specialized training. The faith function should perform as effectively in the one believer as in the other, the unschooled as well as in the schooled. But acting as a check on safety is far more than sensing the off beatness of one's teaching. Often the unschooled, ungifted believer can feel it but cannot explain it. He senses that something is wrong but does not know what it is.

Their sensitivity of response explains why so many of these common believers, when a leader does arise to proclaim the truth as it is in Jesus Christ, are eager to follow. They recognize the major refrain in the leader's speech. In the leader's words they hear the sounds of their Master's voice. They become a mighty force to carry out the marching orders of the Lord. But they remain followers.

If safety in the Christian enterprise does not lie with the common people as such, let it be said with all emphasis that it does not lie with leaders as such either. There is no more safety in the few than in the many, no more in learnedness as such than in ignorance. It is not to be found in any family line or dynasty of kings. Safety does not lie with man at all. It would be a great disservice to replace one myth with another.

The preservation of the Christian character of the various institutions, such as Church, Christian school or University must be sought in the Lord and His Word. It is the Word which makes known where the path of the Lord lies. It is God Himself who by His Word and Spirit guides in truth and teaches men.

But this work of God through His Word and Spirit must not be compromised by a democratic view which would give to each his say and teach in effect that the voice of the people (either the many followers or the few leaders) is in itself the voice of God.

This work of God may not be interpreted in a personalistic way either, as if God confronts each man directly without a go-between at any time and place which God may happen to choose. There is indeed a personal confrontation of God by man. This is as universal as faith itself. God does most certainly lead, both personally and in community. His Word does most definitely direct the way of men and organizations which live according to His Word. The question is: HOW does this divine-human confrontation take place? How does God direct the community of believers in their communal actions? How does the Word lead the people of God? How does God provide safety to His people that their work is not in vain? Before stating the answer let us make some necessary eliminations.

The Lord does not pick out a special "class" of people to lead and provide the safeguard. Among the Lord's people there are no elite and no hoi poloi. The Lord does not entrust the task of safeguarding to the learned and the experts. Nor does he provide the safety check through the men and women who hands hold no other book than the Holy Scriptures.

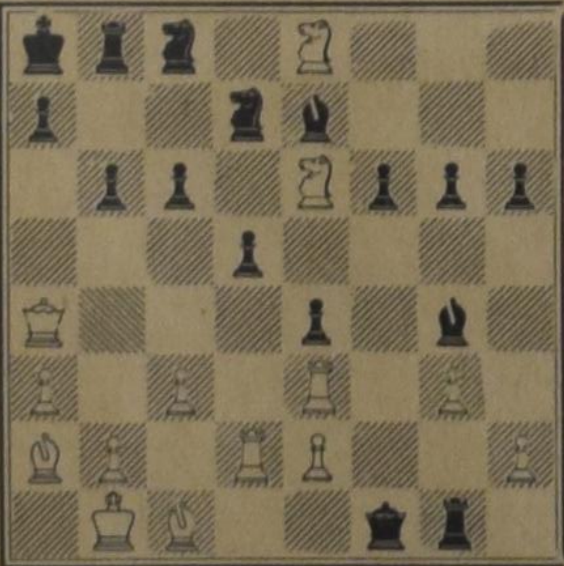
Instead of thinking in terms of democratic rule, or of expertness as such we must think in terms of the rule of Christ through His appointed servants. Instead of construing the confrontation of God with man in a personalistic way that excludes man's god-given office, we must contrue it in line with divinely appointed office of man, for it is through men that God applies His law to man.

(To be continued.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS.

Author: Julius Mendheim
Black: 16 pieces

White: 14 pieces
The white Pawn at KR2 mates in 7 moves!!

Considering this position you will discover that White is two Pawns behind and in serious threat of being mated by the Black Queen. Fortunately White is to move. The author was a German and published in 1814 a booklet of problems, all of a special kind. He made them only to entertain his friends. In a sense they are not seriously meant. The humoristic and surprising character of his work prevails.

For that reason we take up one of his problems for your enjoyment. It is really interesting to see how the Black King has to travel so far until the appointed white Pawn is able to mate him. The King is literally dragged all over the board, making the one enforced move after the other. The whole black host is present but completely powerless. All the officers and soldiers must remain passive watchers. We should really admire the talents of the late Julius Mendheim, who was able to make such a composition. His booklet is available in German only and is called "Taschenbuch für Schachfreunde" (Pocketbook for chess friends).

Because I don't dare to suppose that you can solve this difficult problem yourself, I give you here the solution:

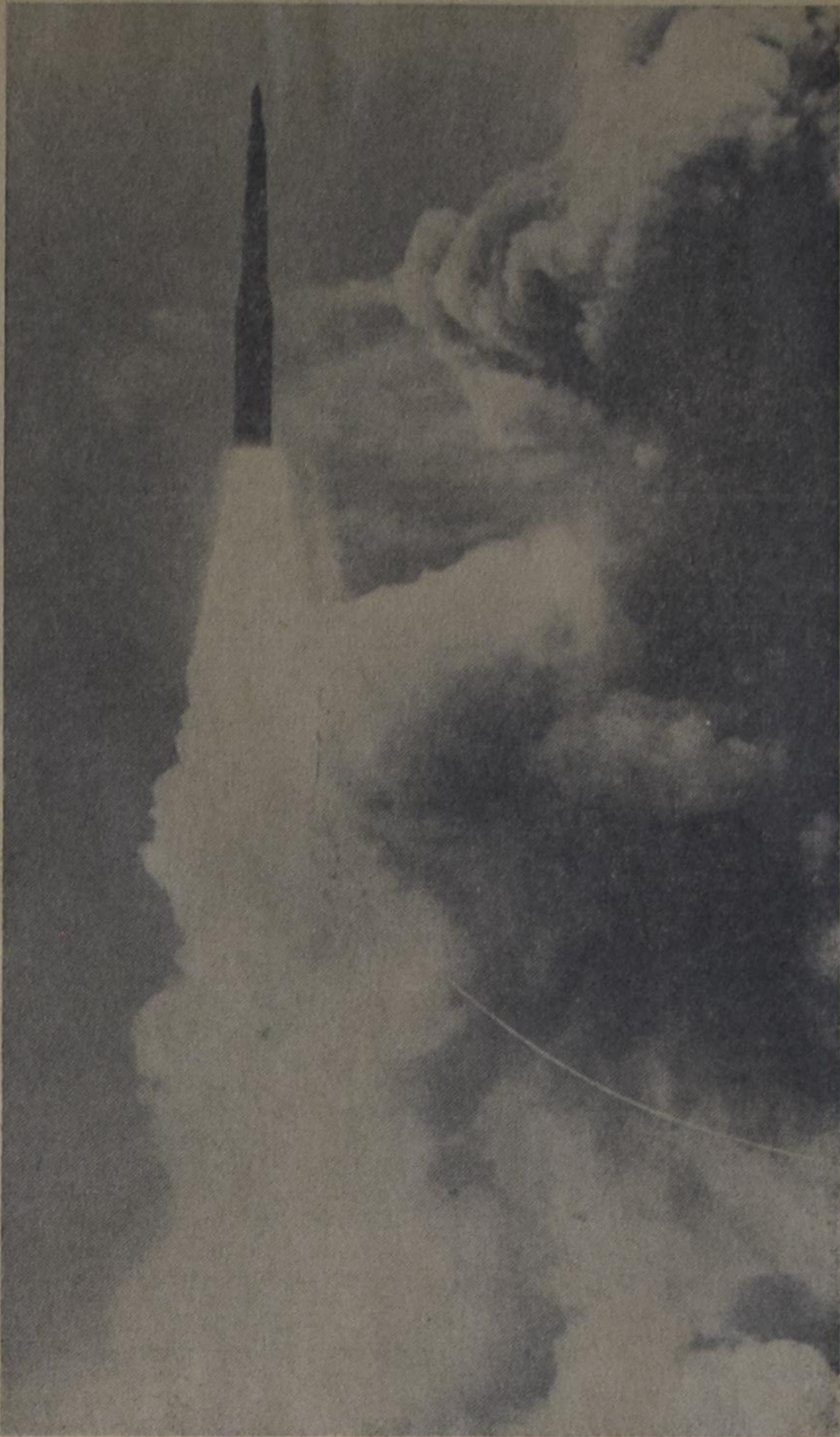
1. NK8-QB7 ch, K-N2;
2. Q x PB6 ch, KxQ;
3. BxP ch, K-Q3;
4. BxP disc. ch, K-K4;
5. B-R8 disc. ch, K-B4;
6. N-N7 ch, K-N4;
7. PR2-R4 mate.

Enjoy this game. Play it carefully and check after every move made by the black King whether or not his poor majesty could do anything better.

NOVEMBER LADDER

Problems:	34	35	36	37	38	39	Sub Total	Previous Total	Total
Max.:	3	4	2	2	3	4	18		
A. J. Klein Hamilton, Ont.	0	3	2	2	3	2	12	62	74
A. Geerlof Smithville, Ont.	0	–	0	–	–	4	4	42	46
W. Triemstra Ottawa, Ont.	0	4	2	2	0	2	10	32	42
K. Bylsma Iroquois, Ont.	0	3	0	0	0	2	5	36	41
J. Prins (I) Lacombe, Alta.		sorry, delayed mail						24	?
A. Guillaume (I) Toronto, Ont.	0	4	2	2	3	4	15	18	33
E. H. Langendoen St. Catharines, Ont.	0	4	2	2	0	2	10	13	23
W. F. Stokdijk Old Barns, N.S.	0	4	0	2	0	2	8	14	22
J. M. DeVries London, Ont.	3	4	2	2	3	4	18	new, welcome!	18
J. Heikamp Burlington, Ont.	0	4	2	2	3	2	13	new, welcome!	13
Dr. T. Van Deursen The Hague, Holland	3	4	2	2	0	2	13	new, welcome!	13
W. Wilms (I) Lindsay, Ont.	0	4	2	2	0	2	10	1	11
M. DeJong Stirling, Ont.			2	0	2	2	6	new, welcome!	6
G. Duiker Barrie, Ont.	0	0	–	0	0	2	2	2	6
J. A. Meiboom Carrying Place	0	0	2	0	0	2	4	new, welcome!	4
M. Visser Duncan, B.C.	0	2	sorry, delayed mail					new, welcome!	?
E. VanDonkersgoed Gorry, Ont.	0	0	2	0	0	0	2	new, welcome!	2
B. Kortland Toronto, Ont.		0	(sent in only 35)					new, welcome!	0

Contests from Western Canada and the Netherlands are allowed to pass the deadline if necessary.

MINUTEMAN

THE U.S. INTERCONTINENTAL BALLISTIC MISSILE

by T. Johnston.

In his hand the rocket scientist held a small "stick". It felt and looked like rubber. He slowly touched a match to one end. In an instant, it burst into brilliant light.

"This is rocket power that is always on-the-ready, simple, virtually foolproof. This is solid fuel that will power the Air Force's Minuteman. This is the force that may send man to the moon."

The scientist was addressing a Committee of the House of Representatives, demonstrating a fuel for rockets in solid form.

The ICBM Minuteman uses this rubber-like fuel. Minuteman, along with the Polaris, gives the United States its most effective deterrent power. Together they have helped the USA close the missile gap.

These are startling statements to make, when we get daily news of the Soviet Union's advances in missile power and space exploration. But there's plenty of evidence to back them up.

A new family of weapons has become a part of the active United States defense picture, thanks to unsung work by the Armed Services and their partners in private industry.

One is the Navy's Polaris, fired successfully on different occasions from the nuclear powered submarine, George Washington. Fast moving Polaris-carrying subs, protected by a cordon of attack subs, will from beneath near enemy shores be able to hurl a nuclear warhead more than 1,100 miles.

Another missile is the Air Force's intercontinental ballistic missile, Minuteman.

Like its War For Independence namesake, Minuteman will be on-the-ready at all times. It can be stored for long periods of time with minimum maintenance required. It can be launched from an underground silo which will cut down the expense of complicated launching stations needed for the huge liquid fuel missiles.

The multi-stage, solid fuel Minuteman will have a range of more than 6,300 miles (a quarter way round the globe!) . . . will carry a nuclear warhead . . . will travel at a speed of more than 15,000 miles an hour.

Surprisingly, the idea of a solid fuel rocket is not a new one. The Chinese used them 700 years ago. But only a few of today's men of science believed the concept could mean a new departure in propusion for our age of weapons.

Among these was solid fuel expert Dr. Harold Ritchey of Thiokol. Working closely with foresighted and dedicated military people, he directed a development program that proved the feasibility of building large solid fuel missiles with intercontinental capability.

In 1958, Thiokol set to work on the Minuteman first stage engine, largest solid fuel rocket engine ever built. After only 8 out of the 18 scheduled ground test firings the scientist and military had most of the answers they needed. Though the Minuteman can be launched in seconds, the firing will require complete coordination of four men in four different positions. They will have to agree on the coded signal from the Strategic Air Command.

Firing can take place, not only from the underground silo but from mobile task forces traveling over the nation's transportation network. Carriers could include special railroad trains. Imagine an enemy trying to knock out missiles traveling at random about the country.

Available at lower costs than liquid fuel missiles with the same capabilities, Minuteman also represents a major economic breakthrough in the missile program. Less expense will mean more Minutemen on-the-ready.

Military experts agree that here is a deterrent force a potential enemy could not afford to ignore.

But solid fuel propulsion holds an even greater promise for the future . . . a promise that has set scientific brains humming. We may have finally hit upon the rocket power that can send the first man to the moon.

In fact a solid rocket engine with such capability has already been proposed by the same Dr. H. W. Ritchey . . . a 10,000,000 lb. thrust engine, powerful enough to send a man to the moon and back, more than thirty times as powerful as ICBM missiles in operation today. And only recently a government agency assigned three major rocket building companies to come up with designs for solid fuel rocket engines with such capabilities.

"I met the widow of the author of REVOLT IN THE TEMPLE, a violently anti-Christian book that strongly influenced the religious policies of the Ceylonese government. She is a brilliant woman, a former member of the ruling cabinet, who was implicated in the assassination plot of the prime minister and jailed. In prison she read a Christian book, "Lift Up Your Eyes", and a Bible. She is now a bright, fervent Christian."

— Dennis Clark (ELO).

Confidentially Speaking

Most worthy Con and Ad,

I am 17 months old and faced with a serious problem. All my girlfriends are going out (most of them steady) and I am NOT. I can't understand it. The boys won't have anything to do with me (not that I blame them, but it isn't very nice). Is there something you can do for me? Please, tell me how I can obtain something my friends haven't got (something so new it doesn't exist yet) that will make me the centre of attraction (not that I am referring to the law of gravity, but you know what I mean).

Tearfully yours,

The little Toddler

Dear Little Toddler,

We believe that there are not many 17 months old girls faced with such a serious problem as yours! However, we assume that you have passed the diaper age and must have reached the "sweet-seventeens". We are sorry to learn that your age of seventeen years is not sweet at all, but rather sour. We would gladly help you in changing this fault, but we have no magic recipe by which you can attract boys as honey does bees. There is no such thing.

We have a different suggestion: Be yourself. Don't try to look like a famous movie star or act like an acrobat. Cultivate your pleasant qualities and overcome the others. Find out why the boys turn their backs on you. Maybe a close girl friend or relative can help you in unveiling this mystery if you can't find the reason yourself. Are you jealous? Too anxious to make friends with the boys? Do you put too much emphasis on sex? Once you know what's wrong, it will be easier to overcome these faults. For the rest, we advise you to be kind, helpful, cooperative, understanding, patient and show interest in others (not only in boys, but in girls, children and grown-ups as well). You should realize that there are many more valuable things in life besides boys and going steady. Most boys appreciate it when they can talk with their girl about serious and important topics. Only a few prefer an empty-headed beauty queen above a plain, but pleasant and interesting girl. By this we don't mean that you should neglect your appearance. Of course not. Be clean, neat and dress properly and use make-up modestly. As we have pointed out before in these columns, qualities of character count more (and attract more boys) than an overdose of make-up or some silly and striking behaviour. And don't forget: You are still very young. There is still time to improve.

* * *

Dear Con and Ad,

Once again Christmas is rolling around. To keep up with the Jones' it is customary to buy Christmas gifts for the family and close relatives. My problem is: How far should we as Christians go in buying gifts when we continually hear about the poor financial state of our school, churches, mission etc.

Gift-giver

Dear Gift-giver,

We believe that there is nothing wrong in buying Christmas presents for relatives as long as one keeps in mind the meaning of Christmas and the motives of giving. It goes without saying that the value of giving presents is nil if the motive is only to keep up with the Jones". If one wants to buy a gift for someone else (regardless the occasion) let him do it with joy and thankfulness.

As far as the Christmas gift custom is concerned, we often feel that for many people the exchange of gifts is much more important than the celebration of Christ's birth. It must be quite embarrassing for a Christian to receive very expensive Christmas presents whereas Christ's coming to earth has been marked by poverty and need. We feel that the custom of giving presents should have its main value in buying gifts (food, clothes, toys for children) for the needy people or needy institutions. (By this we mean financial support for school, church, mission, etc.) Christian charity and Christian thankfulness are closely related to Christmas, but the exchange of exuberant gifts in the family circle not, unless one has shown his gratitude for God's Gift in the above named ways as well. We should not limit our deeds of thankfulness to the Christian season only. If we really love God we cannot be happy if we only buy luxuries for ourselves (a nice car, a house, automatic washer, etc. etc.) during the year and neglect to support Christian (and sometimes community) enterprises and our church. If we first give to God out of our abundance or out of our poverty, we will receive such a rich blessing that worldly possessions don't count that much anymore.

Con Fidential.

Ad. Visel

SHORTAGE OF ENGINEERS AND SCIENTISTS

The young men or woman who has entered the 13th grade and is still wondering "what to do next" would do well to consider science or engineering as a profession. According to a report issued by Hon. Michael Starr, Federal Minister of Labour, industrial requirements for engineers will increase between 1962 and 1964 at an average rate of 6% annually, and for natural scientists at a rate of 5% annually. The long term estimate over five years, shows an expected total increase for both engineers and scientists of slightly over 30%.

Young men in particular, are not always anxious to listen to their parents, but if the father in your family has any persuasive powers, he would do well to sit junior down and have a 'man to man' discussion about the future. At the beginning of this year, vacancies in engineering and science positions were 6.2% and 6% respectively.

THE CHURCH
A CRY FROM CANADA'S CLERGY

It was heard in a local Ministerial Association meeting. The speaker was a local Presbyterian, the Rev. Mr. B. His presented paper at the meeting developed the theme of the role of the minister as it was observed in the community-at-large, the congregation, and the clergy itself.

The speaker made a strong plea for the minister to minister in the true calling of this office. He lamented what he termed the symptoms of a rising anti-clerical sickness within the established church of today. What were such symptoms he noted?

He referred in particular to the role of the minister as "made-to-order" lackey in the life of the community itself. He is asked to function in the Opening Prayer for council sessions, public school functions, business club dinners, etc. He made the observation that seemingly any given activity or exercise could not be successful unless devotionals were in charge of a minister of the gospel. This, he told us, completely absolves the membership within the church proper and makes the minister a religious master of ceremonies!

A second symptom indicates of this sickness is that the church proper is becoming more and more irrelevant to the practical issues in life's experiences. The church is getting "institutionalized" and losing its attentiveness to the need of the individual members. Religious revival is unheard within the groups found in the average congregation.

A third symptom of such a condition was given as the fact that Christian teaching is not felt needed in the schools of today. He said that he desired education to be Christian in all subjects by one who is a Christian first and a second. He significantly posed the question before the group, "Are the parochial schools a retreat from reality or are they possibly the solution to a non-religious atmosphere within our public school system?"

He made special reference to the "institutional introversion" within the average Canadian church climate. This he further described as the church becoming more and more "domesticated to the needs of man". The church expects of the clergy that they be the manager of a small ecclesiastical corporation. The minister is to regulate and route all details and let the church board (consistory) carry them out! If this regulation is not to the liking of the congregation as such, he is subject to dismissal on charges of inefficiency or inability! The minister is measured by the membership in terms of statistics and popular appeal.

The phrase "bureaucratic church" was also employed. The idea of the ordinary membership was a class completely isolated from the departments and bureaus in a central headquarters. Subordinates were expected to be obedient to superiors, to follow the instruction recommendations of superiors, to allow the bureau or "head office" to plan and program the policies of the given church.

At the conclusion of his paper, the Rev. B. made a strong plea to put the office of the minister back in the context of Exodus 19: 1—6 as well as its parallel, 1 Peter 2:5—9. He stresses the point that the church itself is answerable only to the King of Kings, that she is for the express purpose of the *'perfecting of saints'* and the *'work of the ministry'*. The church must be a training school for this "kingdom of priests and holy people". They must be led by the pastor to give their unqualified witness in this world.

I believe it becomes evident from this type of paper that there is within the Canadian ecclesiastical world a restlessness and reflection for revival on the part of this minister. He made the statement in the discussion that he felt strongly that if the church did not change her ways, she would lose out altogether! What a cry in the night. What a call from the rank-and-file minister in this land! The question remains, "Can the Reformed witness provide the answer?"

(Rev.) C. Wm. Flietstra

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA
REV. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No 8

THE LORD TESTS HIS CHOSEN SERVANT

(Judges 6 : 25—7 : 8)

BACKGROUND NOTES

The stories of all the judges in Israel are similar in general pattern and events. They follow the sequence: the sin of Israel, Israel's deliverance into enemy hands, Israel's cry of distress, God's preparation of the deliverer, salvation from distress. There is no dull repetition, however, for each instance is new, and the sin is not always the same. Furthermore, the lesson Israel must learn varies. God's truth marches on.

The story of Gideon (which comprise the material of the preceding, the present and the succeeding lesson outlines) brings out very clearly how deeply decadent Israel was. A spiritual reformation had to precede deliverance from earthly oppressors, and that deliverance is not of man but from Jehovah (Psalm 3:8).

While chapter 6 begins by saying that the people of Israel did evil in the sight of the Lord, it does not specify what the character of the sin was. The present lesson identifies the sin as idolatry and indicates that this evil had eaten very deeply into the life-fiber of Israel. God had warned Israel against this sin perhaps more strongly than against any other. But plain language was not enough.

How very deeply ingrained this sin was can be seen by noting that it had eaten its way right into the very home of the designated deliverer. We should observe the reaction of Gideon's father. It should not be overlooked that Gideon himself was little aware of the connection between idolatry and the bondage into which Israel had fallen. This betrays a general dearth in Israel of knowledge of the Word of God.

The sin of idolatry was a root sin. It aimed right at the heart of the covenant of grace. It would destroy in one fell swoop the gracious relationship between God and His people and wipe out the only real distinctiveness between Israel and the other nations. If left unchecked, it would have destroyed the vertical and the horizontal relationship both, i.e., both with God and with fellow man. If God had not intervened, Abraham could never have become a blessing to all the nations and the coming of the Redeemer would be prevented.

OUTLINE

1. By directing Gideon to reform Israel before delivering it. (6:25-32)

Basic to the understanding of this episode is the insight that it was not another border skirmish but a religious struggle. Gideon became a deliverer, not because he knew of the religious significance, while others did not, but because God instructed him of this religious issue.

A. The destruction of the altar of Baal and the erection of the altar of the Lord.

Whose altar was this? On whose property? Why was it not sufficient to merely tear the one altar down? Why erect the second one in its place?

B. The fear of man. Why did Gideon do his work at night? Was it perhaps because his father would be displeased? What was the only result of Gideon's iconoclasm on the people? Does the fact that this idol-wrecking only aroused bitterness indicate that reformational work must always be explained? What does the anger of the people tell about their attachment to the idol?

C. The interfere of Joash. Compare his advice with that of Gamaliel (Acts 5:35ff). His love for his son overcame his attachment to the idol. What does the Lord require by way of our attitude to those who do not come to the help of the Lord? (Cf. 5:23) Is there a place for conscientious objectors in the spiritual struggle? Why not?

D. The issue of the struggle. Show how the loyalty of Joash for Gideon was overshadowed by a display of the impotence of the idol. Decide what the basic issue was: a. Loyalty of father to his son or to his idol? b. The struggle between Israel and Midean? c. The conflict between the Spirit of the Lord and Baal? Explain your choice.

2. By giving Gideon officer's training. (6:33-40).

A leader needs courage. If he does not have it naturally, how can he get it? How did God strengthen Gideon? What was the significance of the appearance of the Angel?

What was Gideon looking for in the signs? (cf. v. 36). Does this too show how weak Gideon was? Should it not have been sufficient for him to have taken God at His Word? Was the attitude of Gideon in asking for a sign defiance? Or was it a way of saying: Lord, I believe, help Thou my unbelief?

3. By cutting Gideon's army down to size. (7:1-8)

A. The call to arms (6:35).

When those who were called showed up, they were still small in number compared to the Midianites. Outnumbered 4 to 1.

B. Principle of selection.

First the fearful were sent away. Why? Then the remaining were screened. What significance did the manner of drinking have? Was the purpose to keep only those who showed by their action that they were always ready to do combat, even in the moment of taking a drink? How should we relate these personal qualities to our usefulness in the Lord's work?

C. Purpose of a small army.

God reckoned with the deep-grained inclination of man to pride. What did the Lord want to prevent? (v. 2). Relate this to 1 Cor. 1:29ff and Jonah 2:9. Show how the work of the Lord in the life of Gideon preserved and advanced the covenant of grace.

Russian-born Evangelist says Near East holds greater threat to U.S. than Berlin

Kansas City, Mo. (CNS) — The Near East holds a greater threat to the United States than Berlin, a noted Russian-born evangelist has warned.

Dr. Hyman Appelman, who has travelled extensively in Russia and behind the Iron Curtain, said that Russia needs more oil than either it or its satellite countries can produce and that the nearest oil deposits are in the Sinai Peninsula. Nearly all of these are under contract ot American, British, Dutch and French oil companies.

"An invasion of the Near East by Russia is certain to come and perhaps very soon," Dr. Appelman predicted. "All other aggressive moves from Moscow are merely feints to distract American attention and American forces since the United States would fight faster for that oil than for Pearl Harbor."

Dr. Appelman, who formerly practiced and taught law in Chicago, declared that Russia cannot afford to start an all-out nuclear war. "It lacks food, clothing and heavy industry. It could not withstand the striking power of the United States nor risk revolt of the Russian people. Of the 210 million Russians, less than 10 per cent are Communists."

The noted preacher declared that Khrushchev has already begun its invasion of America in the following ways:

"(1) By robbing us of men who must serve in an enormous military defense establishment which could otherwise be cut by two-thirds.

"(2) By robbing us our money which must be spent for an annual $50 billion military and missile budget — ten times that spent for education.

"(3) By robbing us of the brains of our top scientists needed for global and space defense.

"(4) By robbing us of souls because leading clergymen are leaving their pulpits to enter anti-Communist activities."

Declaring that God would intervene and halt the spread of world communism, Dr. Appelman emphasized that "we never need to feel alone in a time of crisis if we know Christ and place our trust in Him."

In the Western Hemisphere

60 Years Of International Health

December 2, 1902—1962

This young entomologist in Guatemala is literally putting a mosquito, captured earlier, on ice. He does so to keep alive any yellow fever virus the mosquito may be carrying — vital for a laboratory dissection of the insect, and for an understanding of the disease it harbors.

By inhaling, he moves the mosquito, imprisoned in the vial he holds, from the vial into the tube he is biting on. Next, he gently blows through the tube, thus forcing the mosquito into a chilled jar. The jar is then sent away in an ice-packed thermos to the nearest laboratory.

In the case here, a 48-hour journey away, across four borders to Panama City.

Such entomological investigation is but one of a multitude of tasks, national and international public health workers have long since found they could do better by joining forces.

Indeed, they have done so for as long as the organization whose name appears in Spanish, in the larger letters on the station wagon has existed—on December 2, 1962 for sixty years.

In 1902, when the Pan American Sanitary Bureau, that's the organization's name in English, was formally constituted in Washington, D.C., its founding governments set for its goal the elimination of disease from the hemisphere, and the protection of the public health of each American nation.

Or, as one founding delegate put it, the Bureau would aid governments in the " . . . destruction of mosquitoes and other vermin."

The Bureau got a $5,000 budget, and a staff of eight, six part-time officials and two clerks, to bring this all about.

But from that modest beginning the Bureau has come a long way: from a few clearing house activities then, to the whole of modern public health services now.

During 1963, for instance, the Bureau will spend $16 million on 303 health projects, a part on programs of the World Health Organization — the second name painted on the wagon — whose regional office for the Americas it became in 1949.

The Bureau's staff now number over 1,000, and is made up of some 40 nationalities, including every one of the hemisphere's. Like the young man here, about 700 work in the field, the most of them in every country and territory in Central and South America, along with a government counterpart.

Today the hemisphere is nearer to ridding itself of ancient scourges, such as malaria, smallpox, yellow fever, yaws, than it has ever been before. And work has begun on modern man's afflictions, mental upset, inadequate nutrition, air and water pollution, to cite but a few.

There is little doubt today that untold millions have been made happier and healthier because of the international cooperation begun sixty years ago.

INTERNATIONAL REFORMED SYNOD ANNOUNCES 1963 MEETING IN U.S.A.

The fifth Reformed Ecumenical Synod will meet in August 1963 at Grand Rapids, Michigan, according to an announcement by the Christian Reformed denomination, host church for the Synod's first gathering in five years. The international Reformed church body was organized in 1946 at Grand Rapids, and subsequent Synods have been held in Amsterdam (1949), Edinburgh, (1953), and Potchefstroom, South Africa (1958).

Detailed plans for the Grand Rapids meeting are being prepared under supervision of Rev. Gerrit Hoeksema, of Chicago, Illinois, Executive Secretary of the Synod. General responsibility for 1963 Synod planning rests with the host denomination's Committee on Ecumenicity and Inter-church correspondence. Delegates from various countries will be welcomed to Grand Rapids by the Calvin Christian Reformed Church, of which Rev. Clarence Boomsma is pastor.

The Synodical group expects to begin its sessions on August 7. Ten or more days will be spent in discussion of doctrinal matters, race relations, Biblical topics, and social questions. Preparatory study reports on these subjects now are being published and distributed to member churches of the Synod.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Niagara Falls, Ont. (bij acclamatie) G. Rienks te Pembroke, Ont.

Aangenomen

naar Edmonton-Maranatha, Alta., voor home missions in Stoney Plain-Duffield, E. O. Holkeboer te Winnipeg, Man.

SIMCOE LEAGE Y. C. F.

HISTORICAL REVIEW

"THE SIMCOE DECENNIAL"

This is a night of joy and pride,
The Simcoe's First Decennial.
With eager hearts from far and wide
We're gathered for a social!

The Maas, the Scheldt and ancient Rhine
Have run a lot of water,
Since Simcoe's Dutch were brought in line
By Y. C. F. together!

The Folk who drained the Zuider Zee
With windmill, spade and klompen.
Canadianized their ancient way
And planted a New Eden!

Remember, back in '52?
The Postma spirit working,
The Central League, all Dutchmen true,
Toronto were invading!

We had the city in our clutch,
The traffic in stagnation.
The Police all thought the Dutch too much,
And called for drastic action!

A secret council of the troop
Considered then a motion,
To cut in three this giant group,
In a major operation!

They called in doctors, as you know,
The Y.P.S. of Brampton,
Who diagnosed their cause of woe
And came to this conclusion.

"Too many Dutchmen in one place
Brings chaos to the country,
So spread them out — this eager race,
And give them space — aplenty!

Three Babes were born that very morn.
The first they named "Niagara",
And "Kitchener" — number two — forlorn,
And "Simcoe" — largest by far.

Those Babes have flourished, good and strong,
Today they're showing a muscle!
And found "Je bent maar eenmaal jong,"
In building up their mettle.

A few outstanding surgeons, these
That worked the operation.
I'll name a couple, if you please,
They're really quite uncommon!

First, Mr. Broos, Mijnheer, to you,
A scribe of great dimension,
Who helped put Simcoe's Charter through,
In such a brilliant fashion.

Then, Sid van Harkema, him we like,
His pride and joy is — working.
His thumb is alawys in the dyke
To keep the dam from bursting!

The Great Rhebergen played his part,
Rolled up his sleeves with gusto,
At all he does, he's mighty smart,
Just ask him — and it's Presto!

And talk of Service with a "kick"!
With pen and ink and paper,
There's none surpasses Mijnheer Mik,
He's Prime and Prim and Proper.

Miss Mulder — pardon — Mrs. Mien,
Another keen at scribbling.
She's prominent upon the scene,
Exquisite and enchanting!

And now for President No. 2,
Van Kamerman, by name.
A thorough leader, good and true
To add to Simcoe's fame.

Mein Kamph is now, to speak of Kamp,
Boardmember of renown,
Who's friendship, like a Sterling stamp,
We're very proud to own!

To many others we could call
That bear the Simcoe brand,
We thank them truly — one and all,
For building up the band!

We've grown in numbers — grown in strength,
Beyond our wildest dream,
A spiritual growth we'll gain at length,
The object of our scheme.

While thoughts on longing wings are flying,
To dreams of how all should be,
Let's grow with God's own help and trying,
A strong Simcoe Calvinist tree.

Nellie Staring.

BISSCHOP PIKE ZIET IN EIGEN KERK SCHEURING

De bekende bisschop James Albert Pike van de Protestants Episcopale Kerk in Californië, staat bekend als een bekwaam theoloog, die zijn twijfel over leerstellingen als de maagdelijke geboorte en de drieëenheid niet verbergt. Het is nu ongeveer anderhalf jaar geleden dat naar aanleiding hiervan en groep predikanten uit Georgië hem voor "The House of Bishops" veroordeeld wilden zien, wegens ketterij. Dit is niet gelukt, maar nu staat "ketter" Pike zelf voor het probleem van een scheuring in zijn eigen parochie, schrijft het weekblad "Time".

Pike kreeg vooral internationale bekendheid toen hij samen met de presbyteriaan Blake het voorstel lanceerde om te komen tot een fusie van de vier grootste protestantse kerken van de V.S. Het zou een fusie over confessionele grenzen moeten zijn, namelijk van methodisten, anglicanen, presbyterianen en de leden van de "United Church of Christ", vroeger congregationalisten. Maar zijn verlanger naar eenheid kon scheuring in eigen bisdom niet voorkomen. De mensen die uit de kerk getreden zijn, zien het niet als een scheuring maar als en doleantie.

Het centrum van deze doleantie is "The Church of the Redeemer" te Palo Alto, warvan de gemeenteleden allen vroeger lid waren van de "Episcopal Church of St. Mark's". Veertien dagen geleden werden er door deze gemeenteleden advertenties geplaatst in de vier dagbladen waarin vermeld werd dat Pike's radicale theologische denkbeelden "onaanvaardbaar" voor hen waren, en in strijd met de geloofsbelijdenis van Nicea en de twaalf artikelen des geloofs, de twee geestelijke leerstellingen van de Protestant Episcopal Church. Als "echte episcopalen" konden ze zich niet verenigen met het oordeel van de andere bisschoppen over Pike. Of zijn leer moest verworpen worden, of hij moest zijn standpunt wijzigen, was hun eis. Zolang dit nog niet gebeurd is, noemen zij zich "orthodox anglicanen".

— De Kruisbanier.

Boekbespreking

"Onder Vier Oogen", door Ds. G. Meynen. Uitg. J. H. Kok, Kampen, Ned.

Wie de flauwe, nietszeggende, volkomen vrijblijvende opmerkingen wel eens gehoord heeft, die soms in allerlei "morning-devotions" (uitzendingen als "Plain Talk, Christian Reflections, Lift Up Your Heart, en wat dies meer zij) zal het boekje van Ds. Meyn wel kunnen waarderen. Hier zijn een aantal toespraken gebundeld, die voor de N.C.R.V. microfoon zijn uitgesproken onder de titel: Op de man af.

Uiteraard moet U geen referaten verwachten, waarin wereldproblemen worden opgelost, of uiteenzettingen, die de dogmatiek voorthelpen; de toespraken doen daarentegen wel eens wat erg vlot en gemakkelijk aan. Maar ze zijn inderdaad: op de man af; ze weten een mens te raken en ze geven hem een boodschap mee.

De schrijver weet (zoals dat in deze tijd behoort...) telkens weer een zinvolle anecdote of een kort verhaaltje te vinden dat zijn bedoeling verduidelijkt en verdiept, en vaak wordt het gewone leven tot uitgangspunt genomen, zoals verschillende titels al zeggen: "Hebt U de foto's al gezien?", "Verloren Voorwerpen", "Liefst bij een heer alleen", "Mijn Kasboek", etc.

Maar elke toespraak komt bij Christus uit en laat zien, dat er buiten Hem geen waarachtig leven is. Er loopt geen derde weg tussen de brede en de smalle weg in. Wat een zegen, als dit geluid door de aether klinken mag!

Het is een boekje om cadeau te geven aan een Hollander, die "er niet meer aan doet". Maar leest U het dan vooral eerst zelf — het is de moeite waard!

Bijzonder aardig was het verhaal, dat de dominee zijn actetas kwijt was. Later komt er een vriendinnetje van zijn dochter binnen en het blijkt dat ze volkomen van het verlies op de hoogte was.

"U was Uw tas kwijt, hè dominee?"

"Nou kind, wat ben ik daar ontzettend van geschrokken."

"Zat Uw bijbeltje erin?"

"Nee, dat zat er niet in."

"O, gelukkig....!!"

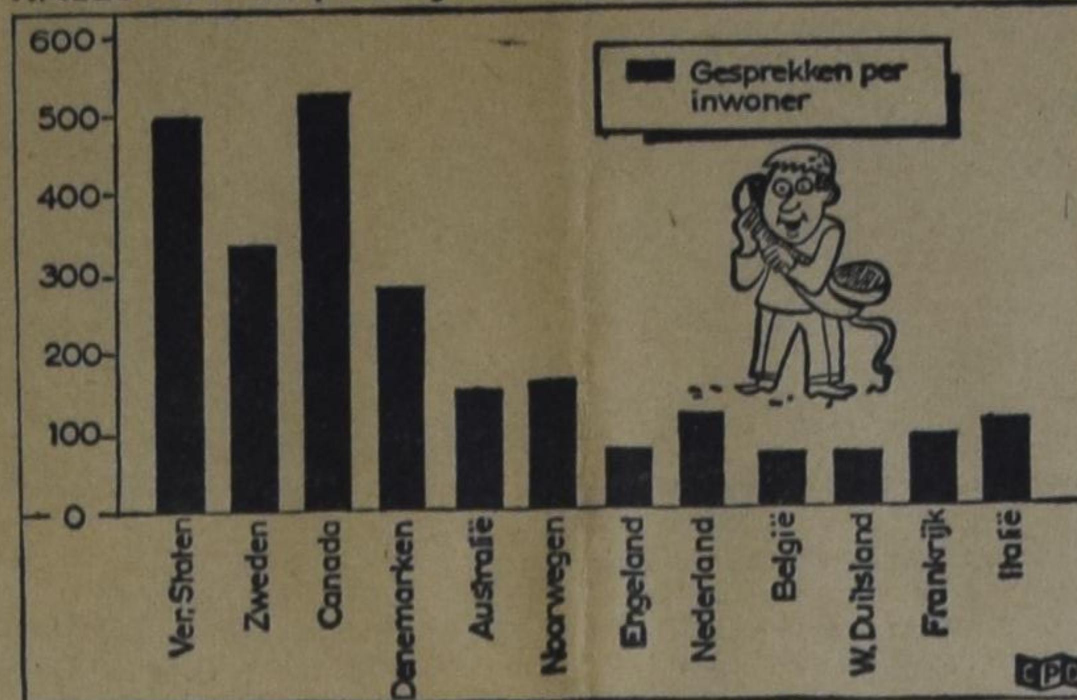
Grote mensen zouden gevraagd hebben: "Ik hoor, dat U Uw tas kwijt was; zat er ook geld in?"

Het kind was blij toen ze hoorde, dat het bijbeltje er niet in zat.

Inderdaad: wel een harde tik op de zware deuren van ons materialistisch hart!

J. Kuntz.

HALLO MET WIE? Jaarlijks aantal telefoongesprekken per inwoner

UNIEK WILDPARK IN ALBERTA

door Mary E. Ritchie

(Can. Scene) — Nog geen twintig mijl van Edmonton in Alberta verwijderd ligt een boerderij van ongeveer 500 acres, bevolkt met gewoonlijk in het wild levende dieren uit allen landen der wereld. Deze boerderij werd opgericht door Al Oeming, een toegewijd zoöloog, die zijn opleiding ontving aan de universiteit van Alberta en één van Canada's meest vooraanstaande deskundigen op het gebied van wilde dieren in het Noorden is. Zijn Alberta Game Park is een merkwaardig experiment in het instandhouden van diersoorten. Al Oeming, die thans 37 jaar oud is, vestigde deze boerderij in 1959 omdat hij van mening was, dat er iets tussen een National Park en een dierentuin nodig was om het dier in zijn natuurlijke omgeving in stand te houden, een omgeving, die volgens hem op zichzelf al de moeite van het in stand houden waard was. Zijn 500 acre grote wildernis bestaat uit bossen, natuurlijke weiden,, 40 acre moeras en een meertje van 8 acre met een picnic terrein er naast. Mijlen en mijlen hekken waren nodig om deze boerderij op te zetten; met de hulp van Indianen werden stukken bos weggekapt en weiden ontworpen en omheind. Sommige zijn echter zo groot en zo natuurgetrouw, dat de wilde dieren zich niet eens bewust zijn dat ze ingesloten zijn.

Naast de instandhouding der dieren heeft deze dierenboerderij tot doel om Oeming's theorie, dat een dier zich aan elk willekeurig klimaat kan aanpassen, te testen. Behalve de in deze streek thuishorende muskus-os en kariboe heeft Oeming knor buffels uit Tibet, Peruviaanse lama's, herten uit Formosa, zebra's uit Afrika en drie Arabische kamelen, waarvan de jongste hier in het wildpark geboren is. Zelfs is er een jacht luipaard uit Brits Indië. En hoewel de temperatuur in Alberta's winters vaak ver beneden 0° Fahrenheit is schijnen ze toch allen goed te gedijen. Sommige hier thuis horende dieren werden aan de boerderij geschonken, maar de moeilijker te bemachtigen soorten zijn allemaal door Oeming zelf gevangen. Weer andere heeft hij verkregen door ruilingen met dierentuinen over de gehele wereld, waar hij voortdurend mee in contact staat.

De duizenden bezoekers ieder jaar zijn steeds weer verbaasd over de tamheid der dieren die door Oeming en zijn helpers uit de hand worden gevoederd. Zelfs de meest wilde en eenzelvige soorten herkennen zijn roep en komen hun voedsel bij het hek halen. De drie jongste grizzly beertjes krijgen melk en pablum uit de fles. Deze maakten een einde aan Oemings 10-jaar lange speurtocht naar levende grizzly-beer jongen. Een pelsjager maakte met zijn twee neefjes een voettocht van 20 mijl, ieder met een jonge beer in de armen, om de eigenaar van het wildpark en zijn mannen te bereiken toen zij in 1956 de eerste super-grizzlies levend gevangen hadden, een soort grijze beer dat eens op deze westelijke vlakten woonde, maar naar men dacht thans uitgestorven was. Oeming wist deze reusachtige dieren in het afgelegen Swan Hill gebied van Alberta te vangen door op ingenieuze wijze een stalen valdeur aan te brengen aan het einde van een 10-voet lange rioolbuis van een halve ton. Als hij eenmaal met behulp van lokaas naar binnen was gekregen liet men de deur vallen en bespoot men het dier met aether om hem in slaap te doen vallen. Deze slaap duurde lang genoeg om Oeming in de gelegenheid te stellen het dier te wegen en op te meten en hij heeft zo exemplaren van 10 voet lang en duizend pond zwaar binnengehad. Zo kon deze ondernemende, moedige zoöloog dus bewijzen, dat de super-grizzly nog niet uitgestorven was en sedert die tijd is het Swan Hills gebied van Alberta tot provinciaal berenreservaat verklaard.

Dit alles bewijst wel dat Oeming's boerderij meer is dan alleen maar een wijkplaats voor dieren. Al gebruikt het als natuurlaboratorium en studiecentrum, dat iedere dag weer nieuwe inlichtingen over de gewoonten en gedragingen der dieren verstrekt. Nadat Oeming zijn B.A. in natuurwetenschappen had behaald, verkreeg hij zijn doctorstitel met een proefschrift over de grijze uil, weer een soort dat, naar men dacht, uitgestorven was. Al besteedde echter drie jaar en een flink bedrag aan geld om enige levende exemplaren in handen te krijgen. Hij gelooft dat er nog ongeveer 100 paartjes in leven zijn en de regering heeft alles op alles gezet om deze te beschermen. Ook het verval van Canada's kariboe kudden is een onderwerp van studie en proefnemingen van deze jonge zoöloog geweest. Dank zij zijn ervaring met wilde dieren wist hij de eerste 6 gevangen reekalveren met de fles groot te brengen. De dieren groeiden voorspoedig en in de zomer van 1961 opende de eerste in gevangenschap geboren kariboe zijn ogen in de miniatuur wildernis van de Alberta Game Farm.

LEZERS SCHRIJVEN....

"...van harte gelukgewenst met het verjongde aangelaat van C.C.! Wij vonden het een verrassing en werkelijk steengoed. Het royale formaat, de duidelijke letter, het nieuwe vervolgverhaal en de Engelse bijlage, dit alles zal ongetwijfeld bij de lezers in de smaak vallen. Ik hoop, dat ons blad nu heus het lijfblad voor alle Dutch-Canadian Christelijke gezinnen wordt. Nu nog een stevige campagne om nieuwe abonnees te winnen!"

E. T.V.

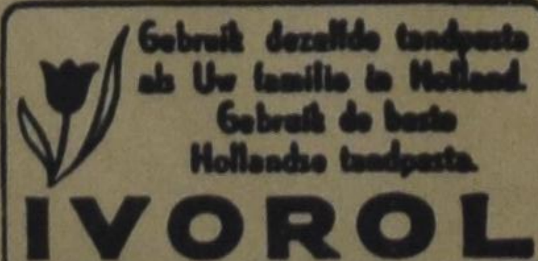
For Selected Books

Call or write

CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. JA 2-1234

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
96 EXMOUTH STREET
ED 7-8559
SARNIA, ONT.

Imp. Van's Importing Ltd., P.O. Box 826, Hamilton, Ont. NE 4-8614

Avond Cursus Engels voor New Canadians

Voor leerlingen die drie jaren de avondschoollessen voor beginners volgden of aan wie een bewijs van "Proficiency in English and Citizenship" werd uitgereikt.

Inschrijvingsdatum 8 Januari 1963.
Tijd 7.30—9.30 n.m.

Plaats waar de cursus wordt gegeven en voor inschrijving:
KENT SENIOR PUBLIC SCHOOL
980 Dufferin Street, Toronto
Inschrijfgeld $ 2.50.

Z. S. PHIMISTER,
Director of Education.

Organiseert Uw club of vereniging een

Groepsreis naar Holland?

Geef de verzorging dan in handen van het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada, met eigen vertegenwoordiger in Holland. Wij geven U dus een COMPLETE SERVICE.

Koops Travel Service

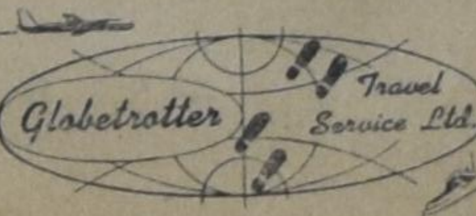
HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA

543 BRANT STREET BURLINGTON, ONT.
Telefoon: Burlington NE 4-1813, Toronto: WA 2-6413.
Open 's avonds tot 9 uur, Zaterdags tot 6 uur.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1834

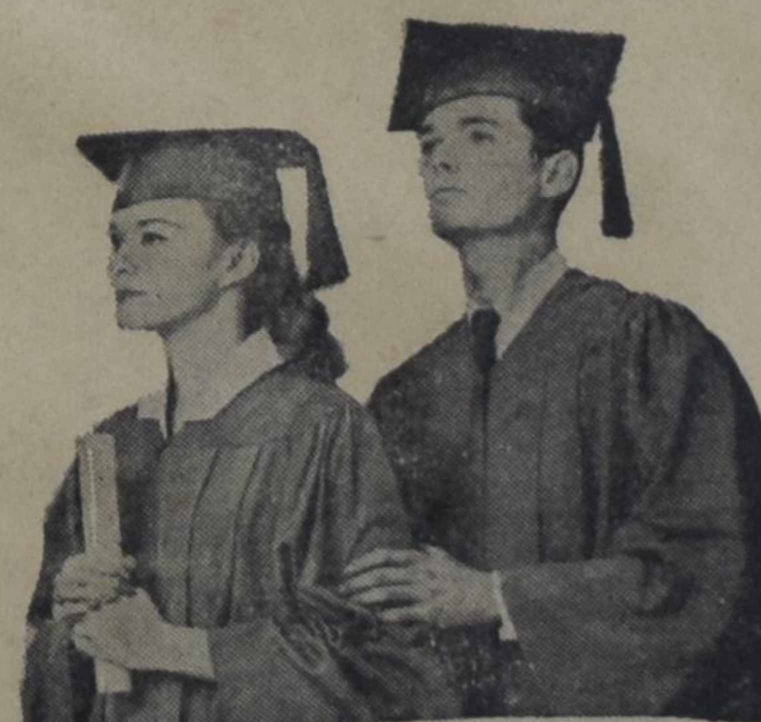

Uw Nederlands georienteerde Reisbureau met Nederlands sprekend personeel in WEST CANADA
Agent voor KLM, CPA, TCA, Holland-Amerika Lijn en alle andere vervoersmaatschappijen.
Ten allen tijde tot Uw dienst.
Gratis service en huisbezoek.
Bel, schrijf of kom binnen.
2015 Main Street
Tel. TR 4-7122
's Avonds HE 1-8980
VANCOUVER 10, B.C.

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

WAAR STUDEERT UW ZOON OF DOCHTER ?

Indien Uw zoon of dochter aan een college of universiteit ergens in de U.S.A. of Canada studeert, wilt U het contact met "thuis" levendig houden.

In de vreemde omgeving zal ons blad niet alleen een herinnering, maar ook een hechte band aan "thuis" blijken te zijn.

Voor dit doel stellen wij ons blad beschikbaar tegen een speciale

ABONNEMENTSPRIJS VOOR STUDENTEN

namelijk Drie Dollar per jaar.

Indien U onderstaande coupon invult en deze met $3.00 aan ons inzendt, zullen wij zorgen, dat deze band met thuis een jaar lang gevoeld wordt.

COUPON

VOOR EEN STUDENTEN-ABONNEMENT OP CALVINIST-CONTACT

NAAM VAN DE STUDENT: ....

STUDEREND AAN: ....

ADRES: ....

ABONNEMENT VOOR REKENING VAN: ....

ADRES: ....

Globe Travel Service

HET NEDERLANDSE REISBUREAU 10 MIJL TEN NOORDEN VAN TORONTO

63 YONGE STREET N., RICHMOND HILL, ONT.

ZONDER ENIGE VERPLICHTING KUNT U VOOR INFORMATIE TELEFONEREN: 884-7851 en 285-5782

Wij zijn officiele agenten voor K.L.M. - Holland America Line en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen.

'S AVONDS 285-5782 HERBERT EN JOAN GOODHOOFD.

Talking Business

by: D. Van Leeuwen, C.A.

•

SOME MORE TAX CASES

In my previous article I gave some examples of cases which were heard in recent years by the Tax Appeal Board and the Exchequer Court dealing with Travelling Expenses, Losses on Loans, Sale of Topsoil, and I made some remarks relating to the General Practice of the Appeal Board. In this article I shall discuss some rulings on Capital Gains, Misrepresentation, and Life Insurance payable to an Estate.

Sale of home by builder

In this case the taxpayer, a building contractor, appealed against the addition to this income of a profit of $4,842.49 obtained from the sale of a house which he had built and in which he had lived for two years. He contended that the house had been sold only because his family had grown and the house was no longer large enough. He had built and lived in several other houses and had declared the profits from these houses as income.

The appeal was dismissed by the Board which held that no distinction could be drawn between the prior sales and those giving rise to the appeal (M. Bachuk vs Minister of National Revenue).

There have been more of these cases and in almost everyone of them the appeal by the builders was lost. It should be understood that if an ordinary person sells his house the profit he makes is not taxable. However, if a builder sells his own house it is very difficult for him to prove that this transaction has nothing to do with his business of building houses. This does not take away the fact that circumstances could be so that the transaction would be considered non-taxable.

Tax evasion

This case involves a taxpayer who was in partnership with his four sons operating a Dairy business. Investigators of the tax department discovered that over a period of years the taxpayer had failed to report some $52,000.00 in sales made by his Company. These discrepancies were admitted by the appellants and shares of the unreported revenue were added to the income of the father and sons and penalties were levied for misrepresentation and fraud. Before the Appeal Board the appellants contended that they were ignorant of aspects of the law on reporting income and that the $52,000.00 should be offset by certain business expense items, which they had now found.

The appeal was dismissed, on the grounds that a wilful attempt at tax evasion had been made by the appellants who had admitted the right of the tax department to re-assess, and also implicitly admitted misrepresentations and fraud.

A similar case came before the board were a farmer for the taxation years 1950 to 1957 inclusive, was assessed for an additional sum of $92,538.74 undeclared income. Here also misrepresentation was claimed by the tax department. However, the appellant contended that he had not misrepresented his income but had relied on his accountant to verify his receipts from the purchasers of his produce.

The Appeal Board held that the appalent must have known his returns were incorrect because of the proportion of omitted income to total income was so high. The appeal was therefore disallowed, except for an error on the part of the tax assessor in the amount of $600.00 made in the 1953 assessment (A. E. Lepp is Minister of National Revenue).

The writer cannot help to note with satisfaction that it does not always pay to blame your accountant.

As was stated in an earlier article, taxpayers are entitled to avoid income tax in a legal manner. However, there is a great difference between tax evasion and tax avoidance. In evasion there is the wilful, or fraudulent misrepresentation, where in avoidance of taxes all legal means are used to protect the taxpayers resources from the shovel of the tax gatherers.

Estate tax on life insurance policy

I have picked out this case, not so much because it would happen every day that one of my readers would run across a case like this, but rather because it touches on a very important subject, namely estate planning. I hope to write about this problem later. The ruling described here demonstrates that life insurance, if paid by the deceased and under his control, is considered part of the deceased's estate. In Canada an estate of under $50,000.00 is not taxable, therefore many people do not worry about estate taxes, forgetting that when they die life insurance would come into effect. In many cases this has the effect of raising the estate to a taxable level.

In this particular case which came before the Appeal Board, the deceased paid the premiums on a life insurance policy but made S. the beneficiary of the policy, who in turn assigned his interest to a holding company controlled by him. On the death of the deceased the proceeds of the policies were added to the estate under section 3(1)(m) of the Act. The estate contended that the agreements had left the deceased without power to do any of the acts of ownership envisaged under the act and that there had been no passing of the beneficial interest on the death of the deceased in view of the agreements whereby S. transferred his interests to the holding company. The appeal was dismissed because the agreements did not prohibit the deceased from taking any of the steps mentioned in section 3(5)(a). The policy was at all times owned by the deceased and it was properly treated as part of his estate. The interest of S. as a non-preferred beneficiary could always have been changed without his concurrence and consequently there was a passing of property to him on the death of the deceased (Estate of D. French vs Minister of National Revenue).

This may sound a bit involved to the reader, but the attempt is clear. The estate tried to say that the proceeds of insurance should not be added on to the estate, probably because this increased the estate taxes considerably. The method whereby this was done was obviously wrong. It is possible to insure your life without increasing your estate, but the requisite is that the premiums are not paid, and are not under the control, of the deceased. So, if a wife was paying the premiums on an insurance policy payable to her on death of her husband, the amount of the proceeds would not be included in the estate.

The above cases were only a few more examples out of hundreds of cases which have passed before the Appeal Board and the Exchequer Court. The full text of these cases are available to the public, and are of great importance to us in tax and estate planning. By comparison with tried cases we can find out whether a certain method of keeping taxes to a minimum has a reasonable chance of success.

De Proviandering van Canada's Noordelijke Buitenposten

(Can. Scene) — In October hebben weer de laatste schepen van Canada's jaarlijkse dienst op het verre Noorden hun tocht ondernomen in een poging nog net de komende Poolwinter voor te zijn en de noordelijke buitenposten van proviand te voorzien. Reeds in Juli is men begonnen met het sturen van 30 schepen, die bij elkaar 85.000 ton proviand met zich meevoerden, en voorafgegaan door 7 ijsbrekers van de Canadese kustwacht zich een weg proberen te banen door het driftijs naar de baaien en inhammen aan de barre noordkust. Aan het hoofd van deze schepen vaart de C. D. Howe, met 1.000 ton gemengde vracht voor de verschillende havens in het oostelijk deel van het noordpoolgebied. Deze vracht bestaat uit van alles en nog wat, allemaal dingen die nodig zijn voor een nederzetting in het hoge noorden voor de duur van een jaar, van potten en pannen tot prefabricated huizen. Het reusachtige gebied van meer dan een millioen vierkante mijl dat de Northwest Terrotories vormt, huist bij elkaar eigenlijk slechts 24.000 mensen, waarvan ongeveer een derde deel uit Eskimo's bestaat.

Meer dan 1.000 man is, naast het gewone scheepspersoneel, meegestuurd om te helpen lossen. De schepen zijn voorzien van een eigen ladingsinstallatie, daar de meeste plaatsen in het noorden absoluut geen havens of andere faciliteiten bezitten. Deze mensen werken zonder ophouden in de 24 uur noordelijk daglicht, daar elk uur er één is in deze afgelegen gebieden, waar scheepvaart soms slechts drie weken mogelijk is.

Ook het recht trekt naar het noorden in de vorm van mannen van de Royal Canadian Mounted Police, die zich met speciale opdrachten samen met zendelingen, burgelijke ambtenaren en Eskimo's die in het ziekenhuis gelegen hebben, aan boord van de schepen bevinden.

Zowel de wetenschap als de defensie staan verder op de passagierslijsten vermeld. Zo bevinden zich op de ijsbreker D'Iberville specialisten, die geografische observaties hopen te maken op het magnetische veld der aarde, om de positie van de Magnetische Noordpool in 1962 te bepalen. De C. D. Howe en de 6.000 ton grote John A. MacDonald, Canada's sterkste ijsbrekers, hadden hydrografen aan boord om de diepten van het water in kaart te brengen en in het algemeen hun kennis van grote nog bijna onbekende watervlakken in de oostelijke poolzee te verrijken. Dit alles als deel van een uitgebreide studie van de zeebeschrijving en glaciologie van dit gebied.

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE

FINA STATION

1590 MAIN ST. W.

Hamilton

JA 9-7944

of

FU 3-7380

Zondags gesloten.

HOLLAND LIFE

INSURANCE SOCIETY LIMITED

HOLLAND LIFE BUILDING

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

General Manager: J. C. TUPKER

GEZIN VOLDOENDE VERZORGD?

SPAREN IN BUDGET OPGENOMEN?

SPREEK HIEROVER EENS — VRIJBLIJVEND — MET EEN ONZER AGENTEN OF KOM EENS PRATEN OP EEN ONZER KANTOREN IN

Toronto - Hamilton - Montreal - Vancouver - Edmonton

Stoer en sterk, gevoed met

LIGA

Krachtige Kost voor het Kind!

LIGA! Let op de èchte!

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

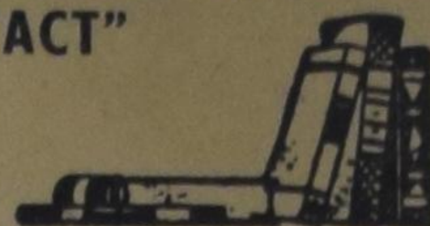
Post-adres ....

OUD ADRES:

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

ONZE UITGEBREIDE LIJST

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
Een verkorte en toch zo getrouw mogelijke weergave van Calvijn's Institutie, welke in 1536 voor het eerst werd gepubliceerd in het Latijn en daarna in verschillende talen en vormen is verschenen.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
De Apocriefe boeken zijn voor velen onbekend en moeten natuurlijk onderscheiden worden van Kanonieke, welke door Goddelijke inspiratie geschreven zijn. Toch is het interessante literatuur.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
Op buitengewone begaafde wijze geeft Dr. J. H. Bavinck in dit boekje een psychologische tekening van figuren uit het Nieuwe Testament, die met Jezus in aanraking kwamen.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
Een gesprek met Jehova's getuigen schijnt voor velen moeilijk te zijn. Het is ook beter het te vermijden, tenzij men goed op de hoogte is wat Gods Woord ons leert ten opzichte van hun dwalingen. Dit boekje is een uitnemende gids.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
Mensen die gezonde humor kunnen waarderen houden van de boeken van Ds. Voila. In de regel gaat het over belevenissen van Dominees en kerkmensen.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.